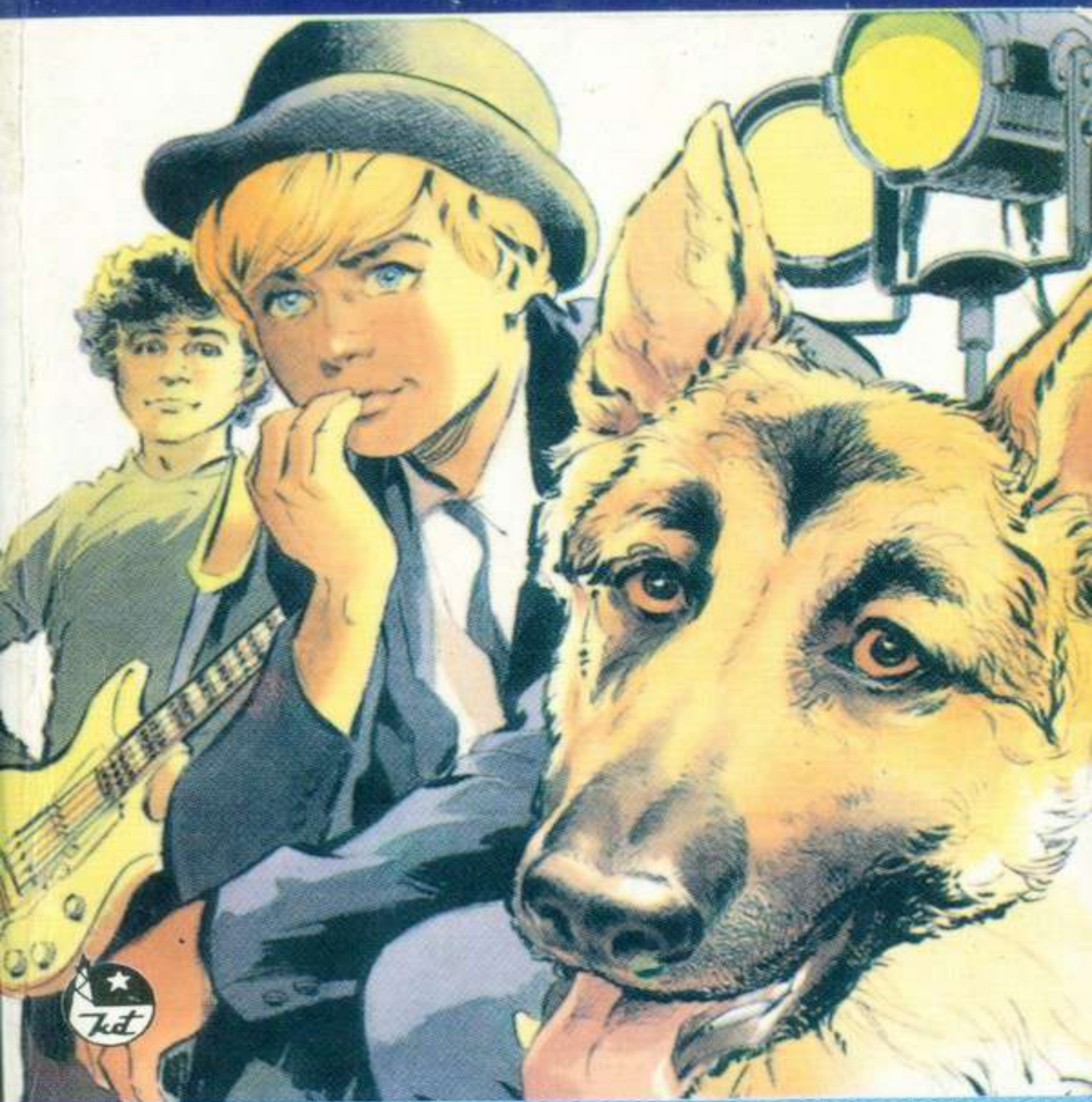

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...BAN NHẠC ROCK-EN-STOCK

Thông tin sách

Tên sách: **Sáu người bạn đồng hành và BAN NHẠC ROCK-EN-STOCK (Cuộc phiêu lưu thứ năm)**

Nguyên tác: **Les Six Compagnons Au Tournoi de la Chanson**

Tác giả: **Paul Jacques Bonzon**

Người dịch: **Phạm Anh Thư, Bùi Chí Vinh**

Nhà phát hành: **NXB Kim Đồng**

Nhà xuất bản: **NXB Kim Đồng**

Khối lượng: **100g**

Kích thước: **10,2 x 14,2 cm**

Ngày phát hành: **09/1996**

Số trang: **160**

Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám Thiếu nhi**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 19/08/2016

Dự án ebook #218 thuộc Tủ sách BOOKBT

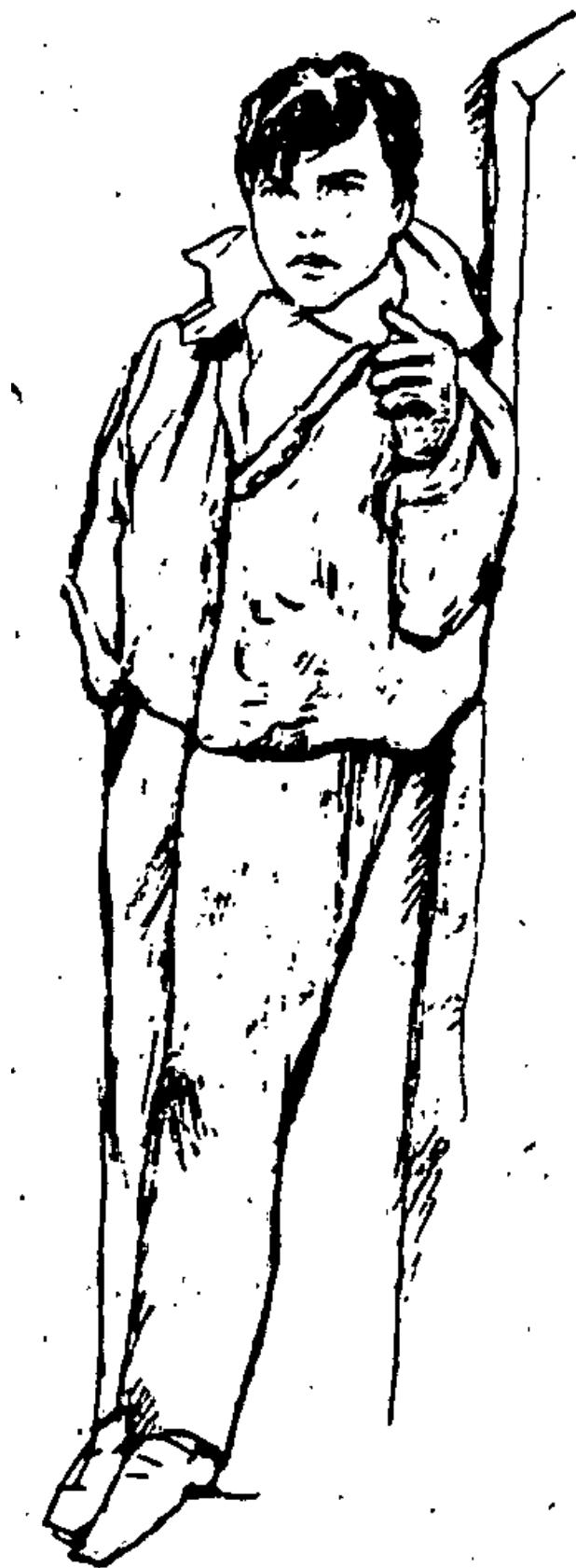
Giới thiệu

"Mất tích ư? Guille à?"

Ngay lập tức, những người bạn đồng hành làm tất cả để tìm chiến hữu mình. Sự mất tích này xảy ra thật không gì tồi tệ hơn được nữa: chỉ còn vài giờ nữa là bắt đầu cuộc thi hát truyền hình mà chúng đã bỏ công chuẩn bị từ nhiều tháng nay.

Ban nhạc nhí ROCK-EN-STOCK có tạo ra sự bất ngờ nào không đây?...

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm “Sáu người bạn đồng hành”. Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tự vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tào hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mẫn

tiếp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu “Nữ Tiên Tri” bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐÁU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống y chang một dũng sĩ giác đầu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi cần

bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondu tỉnh bơ trong vai trò một “giác đầu”. Lớn tuổi nhất biết đâm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kỹ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondu là kẻ duy nhứt trong băng có thể “tàng hình” dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tôi ky với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thính phòng.

GNAFRON, HÈ XIẾC

13 tuổi rồi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là “thợ giày” chút nào. Nó nổi tiếng là “Hề Xiếc” bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiêu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTÈQUE, ĐẦU BÉP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mắt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị đánh biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao

giờ cũng được khách hàng có “tâm hồn ăn uống” ưa chuộng.

Bisteque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bisteque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẤU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với

Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Một

Ban nhạc trẻ Rock-en-Stock

9 giờ sáng, tiếng còi cảnh sát ré lên khi một chiếc xe tải nhỏ sơn hai màu đỏ trắng đậu trước bảng cấm ô tô di chuyển. Viên cảnh sát nhìn hàng chữ sơn trên thùng xe thở dài:

- Xe chuyên chở “thịt heo hơi và hàng đặc sản Lyon” này liệu lĩnh thật.

Tay tài xế mở cabin phóng xuống. Anh chàng khoảng 20 tuổi mặt lóm đốm tàn nhang.

- Xin sếp thông cảm, tụi này cần năm phút để đổ dụng cụ...

- Dụng cụ gì, thịt heo mà là dụng cụ à?

- Dạ dụng cụ thiệt, thưa sếp. Toàn đàn guitar điện, trống, ampli lung tung xèng.

- Trời đất!

Đúng lúc đó từ cánh cửa trượt ở hông xe tải lần lượt 5 thiếu niên nhảy xuống, người cuối cùng là một cô gái và... một con chó kékê xù.

Viên cảnh sát hoàn toàn chới với khi phát hiện trong thùng xe ngoài những món mà tay tài xế vừa liệt kê là một bộ gõ đồ chót, một đàn organ tự động, một máy ghi âm hi-fi và một chiếc vali bụi tởm chẳng.

- Ái chà đúng là một ban nhạc trẻ loại Rock nặng đô đây.

Người làm phận sự an ninh lập tức rút sô tay và bút bi ra:

- Chào các bạn, bộ sắp đi biểu diễn hả?

Cô gái xinh đẹp cười tươi rói:

- Chào chú, tụi cháu là ban nhạc trẻ “Rock-en-Stock” hôm nay mới đến Lyon.

- Kiểu này chắc hai nhỏ Eric và Bruno ở nhà tôi mê lắm. Cô bé cảm phiền cho xin chữ ký vô sổ và làm vài dòng lưu niệm cho hai thằng con 6 tuổi của tôi được chẳng?

Cô bé nhảy mắt về phía năm bạn trai của mình và cười lớn lên:

- Đồng ý. Chú đưa cháu cuốn sổ.

Một chữ ký bay bướm hiện ra kèm hàng chữ nhóm Rock-en-Stock chúc lành Eric và Bruno, hai tín đồ âm nhạc. Viên cảnh sát cực kỳ hài lòng:

- Thế là xong. Bây giờ các bạn có quyền chuyển đồ đạc xuống cả tiếng đồng hồ cũng được.

Ông ta vừa khuất dạng sau góc phố là cả đám cười ha hả. Tay tài xế trẻ ho sặc sụa:

- Hụ... hụ... nếu hỏi nãy các em mà xưng danh hiệu Sáu Người Bạn Đồng Hành chắc ông ta tá hỏa mất.

Cô gái tùm tùm:

- Lục thám tử hay Rock-en-Stock đâu có khác gì, vấn đề là chú ấy hâm mộ nhạc Rock, anh Henri ạ.

Người lái xe cười ngất:

- Anh biết mà Mady. Gặp phải xe tải khác là bị phạt vì cảnh náo nhởi. Cũng may mà tụi em thuê xe này để đi biểu diễn thực sự, ồ là là...

- Tụi em chưa đủ sức biểu diễn đâu, mình chưa qua vòng sơ khảo cuộc thi ca nhạc cơ mà.

Năm chiến hữu khác đã vây quanh cô bé. Còn phải hỏi, họ chính là Thủ Lãnh Tidou, Giác Đầu Tondu, Nghệ Sĩ Guille, Hề Xiếc Gnafron và Đầu Bếp Bistèque chứ sao. Giọng Tidou sang sảng:

- Chuyên dụng cụ xuống nhà khách của Đài truyền hình đi anh em.

Té ra chiếc xe tải vừa dừng trước hẻm cấm của Đài truyền hình thành phố. Tài xế Henri thúc giục:

- Các cô cậu nhanh tay lên để anh còn trả xe cho chủ chứ.

Tại cổng gác, người bảo vệ đứng tuổi rút một tờ phiếu trong cặp hồ sơ đọc lớn:

- Phòng thu tiếng số 3 có hẹn trước với ban nhạc Rock-en-Stock, các thành viên trong ban gồm năm con trai, một con gái và một con chó lai sói. Tốt, quý vị đã có mặt đầy đủ.

Tidou khép chân theo kiểu nhà binh:

- Cám ơn chú.

Người bảo vệ ngấm chúng chòng chọc:

Thằng Hề Xiếc thù người.

- Chà, nhưng tụi mình đâu ai năng khiếu gì?

- Xin lỗi, tao là chuyên gia tấu hài còn mày sở trường đóng kịch. Mấy đặc vụ vừa qua mày đã diễn vai thám tử ra trò.

- Ồ há, nhưng còn Tondu, Mady, Bistèque và Tidou?

Guille trầm ngâm:

- Ai cũng có vai của mình hết. Tao đang nghĩ ra cách thực hiện đây. Xong, này nhé, tại sao chúng ta không chế tạo một vở nhạc kịch nhái một câu chuyện được nhiều người biết chứ. Chúng ta vừa nhái vừa sáng tạo nên nhạc và ngôn ngữ hiện đại, tao cá bà con sẽ cười bể bụng cho xem.

Tondu xoa cái đầu trọc “Giác Đầu”:

- Mà y tính nhái chuyện tiểu lâm nào há Gnafron chỗ vào

- Nhái truyện tranh Tin Tin được không, tao mê Tin Tin và con chó Milou lắm.

Guille búng tay cái chách:

- Mà y nói đúng. Chúng ta sẽ phóng tác ca khúc trên nền truyện Tin Tin và có sự tham gia của... quái cậu Kafi. Hà hà, con Kafi sẽ có một suất, nó đóng vai chó Milou là bá phát.

Lục thám tử quyết định bỏ phiếu sau đề nghị điên khùng của Guille. Kết quả 6 phiếu đều ô kê cái rụp. Kafi sủa vang trời.

- Gấu, gấu, gấu...

Kể từ hôm đó chúng bắt đầu vay mượn đạo cụ khắp nơi, với sự giúp đỡ của anh Henri, một tài xế mê làm điệp viên hơn là mê ca nhạc, đám trẻ có một cộng tác viên đặc lực. Chính nhờ chiếc xe tải lái ngoài giờ cho ông chủ hãng “thịt heo hơi” mà anh Henri đã chở tụi nhóc đi đến cùng trời cuối đất.

Anh ta chỉ thoáng ngần ngừ :

- Các em làm thám tử thì anh tin tưởng chứ ba cái vụ ca hát này coi mòì ớn quá.
- Ớn gì. Tụi này sẽ lọt qua vòng sơ khảo cho coi.
- Được rồi, anh sẽ đưa sắp nhỏ đến Đài truyền hình, phù...

Đám trẻ bước vô hành lang là thở hồn hển. Chúng thả các thứ các cái linh kính trên vai xuống đất.

- Mệt thấy bà nội!

Gnafron Hề Xiếc than thở, cu cậu bẻ sống lưng răng rắc:

- Người ta thi cử cao lắm một, hai người. Còn tụi mình chơi đến 6 mạng và con cầu, chắc rớt quá.

Guille trợn mắt:

- Mày đừng nói chuyện xúi quẩy nghe. Với vở “opôra mini” tao vừa sáng tác, tụi mình dư sức xuất hiện trên tivi.

Bistèque quan tâm đến chuyện khác hơn:

- Chúng ta chỉ cần mượn có dự thi ca nhạc để bắt tay đạo diễn Jacques Pecheur. Tao nể ông ấy hết sảy.

Đầu Bếp vô cùng thất vọng bởi kẻ tiếp bọn chúng tại Phòng thu tiếng không phải Jacques Pecheur lừng danh mà là viên trợ lý của ông ta. Tay trợ lý khó thương đó dòm bọn chúng như dòm những con khủng long thời tiền sử.

- Chào các cô cậu, xách ban nhạc đi dự thi hả? Vô kia ngồi giùm.

Anh ta chỉ tay xuống hàng ghế pho tôi.

- Ngồi chỗ những chiếc ghế trống ấy. Đã có 3 ứng cử viên chờ này giờ.

Bistèque thắc mắc:

- Chú đạo diễn đâu hở ông anh?

- Jaques Pecher chỉ có mặt trong đêm chung kết, rõ chưa. Vòng ngoài thì tôi là giám khảo đấy.

Khuôn mặt khó coi của tay trợ lý nhìn chúng không một chút cảm tình. Anh ta có cảm tưởng ban nhạc Rock-en-Stock vô đây để quậy tã lả hơn là chơi nghiêm túc.

Guille Nghệ Sĩ đảo mắt qua một lượt. Các thí sinh lục tục kéo đến lấp kín những dãy ghế ngồi. Nó hài lòng khi thấy chưa có nhân sự ca hát nào tầm cỡ nhóm Lục thám tử. Lúc người lĩnh xướng chương trình chương mặt, đám trẻ mới tá hỏa. Trời ạ, hóa ra tay trợ lý ngài Jacques Pecher chính là xướng ngôn viên. Anh ta bô bô giới thiệu thành phần ban chấm thi vòng sơ khảo gồm 4 người lớn, 2 đàn ông và 2 đàn bà. Dĩ nhiên là không có anh ta.

Tondu thì thầm:

- Cha nội này còn trẻ mà xạo quá. “Chả” đâu phải là giám khảo.

Mady cười:

- Nhưng anh ta là “thầy dùi”, thầy dùi của đạo diễn còn quan trọng hơn bốn vị quan chức ngồi ghế trên.

Trên sân khấu lúc này có sẵn một cây Pianô. Một người đàn ông trung niên thuộc bộ tứ chấm thi lẳng lặng tì tay lên nắp đàn dương cầm nói lớn:

- Thừa mọi người, vì quá đông người tham dự “Cuộc thi tuyển giọng hát hay hàng tháng” nên chúng tôi buộc phải tiến hành biểu diễn lần lượt theo thứ tự đăng ký trước sau. Năm vị trí đầu tiên hồi nãy các bạn đã biết rồi, ban nhạc Rock-en-Stock vừa mới đến sẽ ở vị trí thứ 6. Vị trí thứ 7 là...

Mady khều nhẹ Tidou.

- Thứ 6 hên đó.

- Ờ ờ...

Vị giám khảo trung niên tiếp tục:

- Tôi tuyên bố khai mạc vòng sơ khảo ở Lyon. Mời thí sinh vị trí đầu tiên...

Sau lời tuyên bố của ông ta là một “ứng cử viên ca sĩ” dùng đỉnh bước lên sân khấu. “Chàng” cỡ 50 tuổi sồn sồn ăn mặc quần áo đỏ lè theo kiểu mô-đen... thất kinh. Giọng rè rè của lão tướng vang lên:

- Xin báo cáo quý vị già trẻ lớn bé, tôi sẽ biểu diễn đơn ca bài “Con chim chích choè” vừa mới sáng tác. Sao, có ai đệm piano cho tôi hát không nào?

- Có ngay, thưa ca sĩ.

Một người đàn ông gầy nhom cất giọng hài hước từ sau cánh gà sân khấu và ngồi xuống trước cây pianô. Ca sĩ 50 tuổi phều phào:

- Anh bạn cứ đệm đàn tự do, nhẹ nhàng và lãng mạn. Bài nhạc tình tứ lắm.

Rồi không đợi người nhạc công có gặt đầu hay không, “chàng” thí sinh thứ nhất gào rú:

- *“Tìm em như thể tìm chim, chim bay bẻ Bắc anh tìm bẻ Đông, tìm em ở tận trên không, em đậu dưới đất anh mong é é, em là em bé chích choè, é é e...”*

Bài hát chấm dứt. Lão tướng buông micrô xuống chào chờ đợi tiếng vỗ tay. Ông ta gần bất tỉnh khi thấy bà con ôm bụng cười lăn lộn.

Guille cười chảy cả nước mắt:

- Ông ta hét chứ nào phải hát, bài nhạc “Sến” tức cười hết biết, hi hi hi...

Con người bất hạnh ấy hình như biết mình... rút nên rút lui im re. Ca sĩ thứ hai là một cô bé bang tuổi Mady bước lên bục gõ với cây guitar thùng. Cô nàng lầu bàu trước micrô một tiếng gì đó không rõ khiến tay trợ lý Jacques Pecheur gất gỏng:

- Nói to lên, tiểu thư!

Cô bé hoảng hồn gảy guitar lia lịa và hát nhanh như điện xẹt. Điện cúp, cô nàng khóc oà và ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới.

Guille bình gọn lỏn:

- Mầm non âm nhạc thiếu tự tin. Rớt là phải.

Ba đợt thí sinh tiếp theo đều khiến Lục thám tử thất vọng. Phải chăng bọn chúng đã sai lầm khi đăng ký tham dự một cuộc thi tuyển ca sĩ có chất lượng quá tồi. Hiện thời chưa đứa nào dám nghĩ như vậy vì còn khá nhiều ban nhạc già trẻ và hơn chục thí sinh khác, và lại tiếng người xướng ngôn gọi bọn chúng đã vang lên:

- Xin mời ban nhạc Rock-en-Stock

Sáu đứa trẻ đồng loạt đứng dậy. Có điều chúng chưa kịp di chuyển khỏi hàng ghế thì Kafi đã lẹ chân phóng trước. Ê, con quái cầu phi nước đại giữa lối đi và phi thân lên sân khấu hết như một người hùng.

- Hoan hô con chó lai sói.

- Hoan hô.

- Ha ha, một con sói chó đâu phải Rock-en-Stock.

Chưa bao giờ khán giả vỗ tay và hoan nghênh nhiệt liệt như thế. Không khí sôi động tức khắc, Kafi khoái chí đứng thẳng bằng hai chân sau sữa ngọt ngào:

- Ặng ặng...

Đến lúc này 6 chủ nhân của quái cầu mới xuất hiện sau lưng nó. Trong tiếng reo hò vang trời dậy đất của chính những thí sinh dự thi. Nghệ sĩ Guille phát biểu thật tron tru:

- Thưa ban giám khảo và quý khán giả, ban nhạc Rock-en-Stock chúng tôi muốn giới thiệu với quý vị một thể loại nhạc Rock cách tân có minh họa bằng hình tượng sống động. Hẳn là quý vị ai cũng đã từng đọc truyện tranh Tin Tin, vì vậy chúng tôi xin phép khai màn vở nhạc kịch ngắn “Tin Tin và Milou” nhằm phổ nhạc cho cuốn truyện phiêu lưu lừng lẫy ấy.

Trời ạ, biểu diễn vốn là nghề của thằng Nghệ Sĩ, nó vừa là nhà thơ vừa là chuyên gia thổi kèn Harmonica chó sao. Cu cậu đã lập cho cả đám vở nhạc kịch vui nhộn này tới hơn tuần lễ. Tất nhiên đứa nào cũng thuộc lòng vai của mình chứ còn phải thắc mắc.

Coi, Gnafron trình diện đầu tiên trong vai Tin Tin, cu cậu chơi quần Jean, áo cụt tay vàng, tóc dựng đứng ôm cây đàn guitar điện bước ra uốn éo:

- “Milou ơi Milou à...”

Lời nhạc lên bổng xuống trầm nghe tha thiết cuốn hút, từ trong cánh gà, không phải chó Milou mà là thuyền trưởng Haddock bụng phê đi ra. Chắc chắc, Thủ lãnh Tidou đã hóa trang râu quai nón, đội nón kết thủy thủ, cặp nách chai rượu Whisky giống Haddock như tạc. Hẳn là nè:

- “Một tí lỗ hồng làm chìm tàu cũng như không... ề ề, miễn là đôi lấy Milou... ề ề, miễn là Milou tìm cho được báu vật dòng họ quý tộc... Một tí lỗ hồng làm chìm tàu cũng như không...”

Hắn ngừng nỉ non để đưa chai Whisky đựng... nước ngọt vô miệng tu ừng ực. Đúng lúc đó, tiếng trống và tiếng chũm chọe ré lên. Ái chà, “dòng họ quý tộc” mà Milou đi tìm bỗng loạng choạng bước ra sân khấu. Hai thằng Bistèque và Guille sắm vai hai nhà quý tộc “Dupondt” già khản tài tình đến nỗi khán giả cứ tưởng thiệt. Hai đứa buông gậy ngã lăn đúng lúc dàn đồng ca gào to:

- “Chúng ta sẽ thấy Milou cho mà xem, Milou ơi, Milou à...”.

Sau bản độc tấu đàn organ quay cuồng do Tidou và Gnafron hợp tác đánh thì giáo sư Tournesol xuất hiện. Ê, Tondu Giác Đấu sắm vai này xịn đến nỗi ai cũng phải há hốc mồm. Cu cậu tà tà phủ một mái tóc giả hình vành khăn trên cái trán hói, chơi kèn coóc-nê dính sát tai và đựng đưa cái đồng hồ quả lắc trên tay.

Nó hát ông ổng:

- “Tất cả cũng vì vòng ngọc trai bị mất cho nên Tin Tin phải tìm Milou...”

Bài hát dài lê thê ai oán làm mọi người mủi lòng. Khi lời ca chấm dứt, bắt ngờ Tondu dùng tay hất chiếc mũ cát-két của thuyền trưởng Haddock. Trong chiếc mũ là vòng ngọc trai khiến khán giả sững sờ. Ngay lập tức dòng họ quý tộc Dupondt lao tới tóm cổ kẻ gian... Tidou thu hồi vòng ngọc trai và giao cho bà chủ Castafiore mũi dài, ngực núm nính, mặc váy ngủ vừa phục phịch lên sân khấu.

Trời hời, Mady đóng vai bà chủ Castafiore thật tuyệt.

Cô bé hát như mơ trong chiếc gương cầm tay:

- “Có báu vật rồi tôi đẹp biết bao, là lá la..”

- “Gấu gấu, gâu gâu, gầu gầu...”

Phần kết thúc, quái cầu Kafi tức “chó Milou” làm một tràng sữa mang tính... âm nhạc lao phốc tới trong vòng tay chàng Tin Tin “Gnafron”. Hai thầy trò Milou, Tin Tin đã hội ngộ. Gnafron sung sướng búng phím vô dây đàn guitar điện chát chúa.

- “Bum, bùm, búm...”

Nhạc kịch minh họa truyện Tin Tin chấm dứt quá đột ngột. Toàn bộ phòng thu đều im phăng phắc để rồi sau đó tiếng vỗ tay, gầm thét nổi lên như mưa rào.

- Bis, bis...

- Tuyệt vời, hết sảy con cào cào!

- Hoan hô Rock-en-Stock!

Lục thám tử lặng người vì xúc động. Chúng bị ấn tượng mạnh tới mức về đến hàng ghế ngồi mà vẫn còn run. Chẳng đứa nào còn lòng dạ theo dõi các thí sinh dự thi tiếp theo, bởi hầu như chúng chẳng có đối thủ. Chúng chỉ mơ hồ biết rằng ban tổ chức vòng sơ khảo đã chọn thêm một cặp song ca nam nữ khá độc đáo và một vài thí sinh dự bị.

Giọng người trợ lý đạo diễn vang lên:

- Ban giám khảo chấm điểm ban nhạc Rock-en-Stock đứng đầu vòng loại ở Lyon. Ban nhạc Rock đặc biệt này sẽ cùng cặp song ca tình cảm tham dự vòng chung kết vào thứ bảy tại Nhà hát lớn Fourvière. Chúng tôi sẽ trực tiếp truyền hình khắp nước Pháp.

Hai

Nghệ sĩ mất tích

Chiến thắng. Hai từ đó cực kỳ đơn giản nhưng giá trị thì miễn bàn. Trên đường bước lên bục vinh quang cao nhất ở Fourvière, đám trẻ đã đi được phân nửa lộ trình là cái chắc. Phân nửa còn lại chúng trút hết vô sàn tập ở căn cứ. Ai đến thăm Lục thám tử lúc này đều chung hứng bởi tiếng nhạc hòa tấu trong hầm xen lẫn tiếng chó sủa.

Nhạc trưởng Guille hò hét đến khan tiếng:

- Kiên nhẫn là mẹ thành công, chúng ta còn nhiều kinh địch ở vòng chung kết.

Gnafron ậm ừ:

- Tao biết, nhưng con dốt Kẻ Cướp của chúng ta thích hợp với những chuyến phiêu lưu rừng rợn hơn là ra rả giọng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ của 6 con ve sầu.

- Mà chán rồi hả Tin Tin, cầm cây guitar điện lên coi.

- Hừm, có luyện tập cách mấy cũng khó mà thắng Mario Belleto nổi.

- Mà nói sao Hề Xiếc?

- Tao nói về ca sĩ Mario Belleto, ông ta đã giành thắng lợi ở Paris khi vòng sơ khảo “Cuộc thi tuyển giọng hát hay hàng tháng” tổ chức đầu tiên tại đó. Mà không đọc báo và theo dõi tivi à, sau thắng lợi ở Paris, Mario Belleto đã theo sư phụ Jacques Pecheur đi lưu diễn khắp nơi trên nước Pháp để cổ vũ phong trào ca hát quần chúng. Ông ta có một giọng hát tuyệt vời.

- Ồ, thì tụi mình cũng đứng đầu vòng sơ khảo...

Gnafron trề môi:

- Nhưng là đứng đầu vòng sơ khảo ở Lyon chứ không phải Paris. Thủ đô phải có uy hơn thành phố tụi mình chứ. Và lại Mario Belleto có sự đỡ đầu của đạo diễn Jacques Pecheur, ông này sẽ cho “con gà ca sĩ” của ông điểm cao hơn tụi mình.

Guille mặt lạnh như tiền:

- Hãy đợi đấy. Vòng chung kết sẽ giải quyết tất cả.

Bistèque là thằng giữ chìa khóa gia tài Lục thám tử. Nó quá hiểu là ngân sách cả đám trống rỗng nên ban nhạc Rock liều mạng Rock-en-Stock mới đăng ký dự thi. Cu cậu hy vọng đây là một cơ may tăng cường điều kiện vật chất cho hậu cần vĩ đại, vì thế cu cậu cứ nhắc đi nhắc lại:

- Này Guille, giải thưởng cụ thể vòng chung kết ở Fourvière ra sao?

Nghệ sĩ mơ màng.

- Một máy tính mini, một giàn stereo, một xcutor, một chuyến du lịch bằng đường biển nửa tháng trên du thuyền xịn nhất, một bộ đĩa hát gồm 300 bài, hai vé máy bay Concorde, một bộ video mới cáu và nhất là...

- Một bức tượng cỡ trị giá 100.000 franc, đúng không?

- Ô kê, chỉ riêng bức tượng đã ngang giá với những món tao vừa kể.

- Hi hi, chúng ta sẽ giàu nứt đổ đổ vách.

Gnafron lắc đầu:

- Chỉ có một giải thưởng duy nhất bao gồm những món đó. Và người đoạt giải không phải là chúng ta mà là Mario Belleto.

Bistèque nhún vai:

- Mày yếu bóng vía quá, thí dụ cả hai cùng đoạt giải nhất thì sao? Ý tao nói là ca sĩ Mario Belleto lần ban nhạc tụi mình...

- Ái chà, khi ấy chắc đạo diễn Jacques Pecheur phải đưa đôi giải thưởng.

- Hi hi, tụi mình sẽ nhường Mario Belleto bức tượng há.

- Là cái chắc. Mấy món kia hợp với chúng ta hơn.

Đúng lúc năm thằng con trai đang tranh luận om sòm thì Nữ Tiên Tri Mady đẩy cửa. Cô bé giờ cao tởm báo.

- Một kình địch của Belleto và chúng ta vừa gặp bất hạnh. Tội nghiệp.

Cô bé lật tờ báo ra mặt thùng gỗ cho sáu cặp mắt chiếu tướng. Giọng Tondu Giác Đấu oang oang:

- “Thật xui xẻo cho Philippe Duval, ca sĩ trẻ người digan đang gây chú ý trong dư luận. Mới đây nhất anh đã đoạt giải nhất vòng sơ khảo cuộc thi giọng hát hay hàng tháng do đài truyền hình tổ chức ở Marseille và trở thành đối thủ nguy hiểm nhất đối với ca sĩ Mario Belleto tại vòng chung kết ở Nhà hát lớn Fourvière sắp đến. Không hiểu sao Philippe Duval bị té gãy giò, rõ ràng tai nạn trên trời rớt xuống này hoàn toàn có lợi cho Mario Belleto”.

Thằng Giác Đấu buồn bã:

- Và cũng có lợi cho cả chúng ta...

Mady đánh tan không khí căng thẳng.

- Chúng ta rất đau lòng khi ca sĩ Duval bị loại do tai nạn. Tuy nhiên phải thành thật mà nói ngoài ban nhạc Rock-en-Stock tụi mình, Mario Belleto còn phải đối đầu với cặp song ca nam nữ lên sân khấu sau tụi mình ấy. Hẳn

các bạn nhớ chứ, cặp vợ chồng ca sĩ tài tử đó hát chẳng nghiệp dư chút nào. Tôi dám bảo đảm họ sẽ tranh giải thưởng lớn ở Fourvière đó.

Gnafron chán nản:

- Bởi vậy. Chà, nếu nhiều đối thủ lợi hại quá thì mình giải tán ban nhạc đi du lịch đã đời hơn.

Bistèque trợn mắt:

- Tiên đâu mà du lịch, muốn đi chơi thì phải chiến thắng tại vòng chung kết chứ.

- Hừm, cây đàn guitar điện nữa nay mắc chứng gì kêu không ra tiếng. Có lẽ tao phải đến gửi ông thợ sửa chữa guitar đây.

Guille cười ha hả:

- Đi cho lẹ rồi về, Hề Xiếc. Mày lỡ sắm vai Tin Tin rồi chẳng bỏ cuộc được đâu, ha ha ha...

Hôm sau cây guitar điện của Gnafron đã được sửa chữa xong. Cu cậu lại tiếp tục đổ mồ hôi sôi nước mắt lao động nghệ thuật tại căn cứ dưới chân dốc Kẻ Cướp.

Lúc đồng hồ chỉ 11 giờ kém 10 phút, Tidou sốt ruột kinh khủng:

- Trời đất, đích thân đạo diễn Jacques Pecheur sẽ ra đón các thí sinh dự thi vào lúc 12 giờ 30 trưa nay vậy mà giờ này chẳng thấy tăm hơi thằng Nghệ Sĩ Guille đâu.

Mady trấn an Thủ Lãnh:

- Còn hơn một tiếng đồng hồ lận mà Tidou. Thời gian trên dư sức cho Guille tới tập hợp. Dù sao thì mình cũng đã hẹn với anh Henri khoảng 12 giờ.

- Anh Henri sẽ đánh xe tải đến, nhưng tôi không tin tưởng lắm thằng nhạc trưởng Guille...

Gnafron cười toe toét:

- Các thi sĩ luôn luôn hẹn giờ... dây thun, hì hì...

- Thôi đi “Tin Tin”, tao chỉ sợ Guille gặp biến cố.

Tondu thất sắc:

- Mà y làm tao linh tính đến vụ ca sĩ Philippe Duval bị què giò. Thôi nhé, mình thử gọi điện về nhà Guille xem sao.

Giác Đấu chạy như bay đến trạm điện thoại tự động gần dốc Kẻ Cướp - Năm phút sau, nó thở hổn hển:

- Nghệ sĩ tàng hình rồi.

- Sao?

- Cha mẹ Guille nói rằng nó đã rời nhà vào lúc 9 giờ sáng mà không hề quay lại. Chẳng lẽ nó bị bắt cóc ư?

Bistèque chưng hửng:

- Nó vẫn để xe ga tại hầm, thằng tóc đỏ nổi hứng cuộc bộ à?

Gnafron tái mặt:

- Nhạc trưởng vở “Tin Tin và Milou” mất tích thì sập tiệm cả đám.

Mady ngơ ngác:

- Tụi mình đã qui ước hè gặp nguy hiểm là phôn đến bè bạn ngay. Có lý nào sự cố quá đột ngột.

Tidou dứt khoát:

- Chúng ta không có thì giờ thảo luận đâu. Đến nhà Guille ngay.

Tại nhà Guille, hai đấng thân sinh ra đón tụi nhỏ bằng sự lo âu không tả. Giống hệt hoàn cảnh của nhau, Lục thám tử đưa nào cũng nhà nghèo nên không hề khách sáo. Tidou đại diện đám trẻ vào đề liền:

- Thừa hai bác, sáng nay Guille không đến dốc Kẻ Cướp tập nhạc như mọi bữa. Bạn ấy cũng chẳng gọi điện báo tụi con. Hai bác ráng nhớ lại xem có ai gọi cậu ấy đi đâu không?

Người đàn ông lớn tuổi vò đầu:

- Chỉ có tối hôm qua thôi, các cháu ạ. Lúc đó tôi thấy thang bé nhấc ống nghe. Tôi lại tưởng là các cháu nhắn tin chứ.

- Ô không, tụi con không đưa nào nhắn tin. Ái chà...

Tidou quay sang các chiến hữu:

- Rõ ràng cú phôn đêm qua có liên quan tới chuyến xuất hành 9 giờ sáng nay của Guille. Các bạn thấy thế nào?

Tondu mắt sáng rực:

- Chúng ta phải kiểm tra máy điện thoại của Nghệ Sĩ, có thể có một tín hiệu nào đó.

Cha của Guille nhìn vợ, gật đầu với vẻ căng thẳng:

- Bác biết các cháu có năng khiếu điều tra mà.

Những người bạn đồng hành cùng với hai người lớn bước vô căn phòng nhỏ xíu, nơi đặt máy điện thoại. Hầu như ai nấy đều soi mói xấp giấy trắng không có chữ được cục chặn giấy đè lên. Tondou thất vọng cực kỳ:

- Xấp giấy kể cái máy không một lời nhắn gửi.

- Khoan đã.

Tondou lẳng lặng rút tờ giấy trắng trên cùng ra. Hắn chìa tờ giấy hứng ánh nắng hắt vào cửa sổ. Trời ạ, qua ánh nắng rực rỡ, những vết hằn sâu trên tờ giấy nổi lên lò mờ.

Thủ lãnh Lục thám tử kêu khẽ:

- Guille thường sử dụng bút bi, vì thế đầu nhọn của bút bi đã để lại dấu vết trên trang giấy sau như chúng ta đã thấy.

Hắn đọc thật lớn.

- “9 giờ sáng, Louis 14”

Cha Guille bối rối:

- Thành phố Lyon chúng ta không có phố “Louis 14”

Mẹ Guille gật đầu:

- Nhưng có bức tượng vua Louis 14, anh ạ.

Tidou buột miệng '

- Bác gái nói đúng. Bức tượng đồng vua Louis cỡi ngựa được đặt ở quảng trường Hoàng Đế. Tụi con sẽ đến đó, chắc chắn Guille hẹn kẻ lạ tại đây.

Mười lăm phút sau, những người bạn đồng hành nhảy xuống xe điện ở quảng trường Hoàng Đế. Chúng giụi mắt lia lịa trước những tia nắng chói chang như muốn nung nóng tượng đồng vua Louis 14 trên lưng chiến mã. Năm đứa tuần tiêu quanh tượng đài nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy dấu vết gì của Guille.

Tidou im lặng năm giây. Giây thứ sáu, hắn cất tiếng:

- Chúng ta hãy tự đặt mình vào vị trí Guille. Nào, thằng Nghệ Sĩ sẽ hẹn với kẻ lạ ở đâu?

Mady buột miệng nhanh như máy:

- Đương nhiên là trong một cái quán kín đáo gần quảng trường.

- Có lý lắm. Tụi mình chia ra hai nhóm tảo thanh các quán xá lẹ lên. Tôi, Mady và Kafi sẽ lo hướng đông, Tondu, Gnafron, Bistèque chịu trách nhiệm

hướng tây đó.

Năm nhân sự và con sói bốc hơi chớp nhoáng. Hướng đông coi như phá sản nhưng hướng tây chẳng hề yên tĩnh chút nào. Vừa thoáng thấy Gnafron hót ha hót hải chạy tới, sói Kafi đã chào đón âm ỉ:

- Gấu, gấu...

Tidou biến sắc:

- Con cầu sủa như vậy chắc thằng Nghệ Sĩ đã gặp tai họa.

Quả nhiên Hề Xiếc thở không ra hơi:

- Lại đây mau các bạn ơi. Nhóm tụi này đã phát hiện Guille trong quán cà phê Buốt Giá. Hai thằng Giác Đầu và Đầu Bếp đang xóc nách cu cậu.

- Trời đất!

- Nó xin quắc cần câu chó sao.

Mady nói như mê sảng:

- Lạy Chúa, sắp biểu diễn vòng chung kết sao cậu ta lại dám uống rượu, ơ, mà Guille đâu có biết nhậu?

- Mình cũng không biết nữa. Quán Buốt Giá ở đang kia kia.

Ba

Những trục trặc khó hiểu

Khi phái đoàn người, chó theo Gnafron vô quán Buốt Giá thì một cảnh tượng khôi hài diễn ra. Coi, cả một đám đông tũ khách bu nghệt cái bàn có hai thằng Tondou, Bistèque đang đứng lóng ngóng mới là khó hiểu.

Lúc xấp lá cà lại, Tidou mới hết hồn. Trời ạ, Guille ngồi đó với thân hình mềm nhũn và mớ tóc đỏ rối bù đang cố múa may tay chân loạn xạ như định phát biểu thanh minh. Tội nghiệp hai thằng Tondou, Bistèque. Hai đứa đều vạm vỡ mà không tài gì kè nổi Guille ra khỏi ghế ngồi.

Tidou vạch đám đông hiểu kỳ tiến vào.

- Có chuyện gì vậy Giác Đẩu?

Người bồi bàn tròn xoe mắt:

- Ở đây không có ai là giác đẩu, võ sĩ gì hết. Chỉ có tôi là người phục vụ quán Buốt Giá thôi.

- Ô, xin lỗi. Giác Đẩu là biệt danh của Tondou, bạn tôi. Anh cho biết ông bạn của tôi do đâu mà đến nỗi này?

- E hèm, chú em đó uống quá nhiều.

Mady nôn nóng:

- Bia hay rượu hờ anh phục vụ?

- Bia. Nhưng cô bé đừng có lo. Quán chúng tôi có cách giã rượu cho tũ khách bằng một ly cà phê đá pha muối. Hồi nãy với sự trợ giúp của mấy bạn

trẻ, tôi đã cho bạn của cô uống rồi.

Mặt Mady sa sầm trong khi Guille cười hô hô. Dứt tràng cười, cu cậu rũ người xuống nấc cụt liên tục.

- Chúa ơi, cậu ta giống hệt một đệ tử lưu linh.

Tidou tranh thủ kéo người bồi ra một góc.

- Nói thiệt với anh nghe, tụi em đều là tuổi vị thành niên không được phép uống các thứ nước có chất cồn. Em không hiểu tại sao anh lại bùng bia cho bạn em uống chứ?

Tay bồi bàn lơ đãng:

- Lỗi không phải tại tôi.

Tidou hiểu ý móc mớ tiền lẻ giúi vào tay anh ta. Anh chàng hí hửng thấy rõ.

- Có thể chứ, để tôi kể cho mà nghe...

Anh ta bắt đầu kể lại câu chuyện ly kỳ hồi 9 giờ 30 phút lúc Guille và một người đàn ông cỡ 40 tuổi từ quảng trường Hoàng Đế bước vào quán. Qua con mắt nhà nghề, anh bồi hiểu rằng vị khách lớn tuổi kia đang phỏng vấn Guille. Có thể ông ấy là một nhà báo, anh bồi khẳng định như vậy. Anh thấy người đàn ông chìa micrô và máy ghi âm về phía Guille và liên tục rút sổ tay ghi ghi chép chép. Sau đó ông nhà báo kêu đúp hai vại bia và cuối cùng bỏ đi để lại trên bàn hai cái vại trống rỗng.

Tay bồi bàn kết thúc.

- Tôi nghĩ rằng ông ta cần một ly côi và bạn chú mày cũng cần một ly tương tự.

- Cảm ơn những chi tiết mà anh cung cấp.

Lúc này Guille đã tỉnh táo phần nào sau khi nốc phương thuốc giải rượu gia truyền của quán Giá Buốt. Ê, hầu như toàn băng thám tử nhí phải hợp lực dìu nó lên xe điện về lại mái nhà xưa.

Nghệ Sĩ tái ngộ hai đấng sinh thành ở ngưỡng cửa bằng một câu duy nhất:

- Thừa ba má, con phải tắm nước nóng cái đã. Nước nóng làm Guille phục hồi sinh lực nhanh chóng. Nó bước ra khỏi nhà tắm cười gượng gạo.

- Má ơi, các bạn con còn ở ngoài đợi không?

- Còn, nhưng miệng con hình như có mùi bia ấy.

- Ôi, con sẽ kể với ba má sau. Bây giờ tụi con phải đến căn cứ gấp, có lẽ anh Henri đã đánh xe tải chờ ở đó này giờ.

- Nhưng...

Guille ngó ba mình, ngượng ngùng.

- Con bị đầu độc... hựt, ba ạ. Con sẽ kể với ba về tên nhà báo dỏm đó sau.

- Được rồi. Mau lên con, coi chừng trễ cuộc thi ca nhạc.

Henri bấm môi lăm li cổ lạng lách tối đa giữa đường sá ngồn ngộn xe cộ. Còn phải hỏi, có buổi biểu diễn quan trọng nào ở Nhà hát lớn Fourvière miệt Lyon này mà không thu hút nửa số dân thành phố đi xem. Vừa rồi chờ mãi ở căn cứ Lục thám tử không thấy ma nào đến, tự mình Henri phải khuân vác đủ thứ nhạc cụ của lũ nhóc lên xe mà không một chút phản nản. Với đám nhí, bao giờ Henri cũng hài lòng làm cộng tác viên “săn bắt cướp” cho chúng.

Vì thế khi những người bạn đồng hành đã có mặt đầy đủ trên xe, anh tài Henri mới hỏi vọng ra sau:

- Bây giờ tôi cần biết nguyên nhân nào các bạn nhỏ lại rề rà như vậy?

Guille phân bua:

- Mọi thứ đều do em hết, anh Henri ơi. Đêm hôm qua, một người đàn ông xa lạ đã phôn cho em tự xưng là Jean Trantel, phóng viên báo Tiến Bộ. Anh ta nghe đồn ban nhạc Rock-en-Stock đứng đầu vòng sơ khảo ở Lyon nên muốn phỏng vấn em.

Gnafron gầm gừ:

- Tại sao anh ta không phỏng vấn tao hả?

- Ai mà biết. Tao cứ nghĩ đây là một chuyện bình thường. Có lẽ anh ta đánh hơi tao là một nhạc công thổi kèn chẳng?

- Hừ, cha nội nhà báo đó đã nghĩ mày là một nhạc... trưởng thì có. Nói chung mày đã lọt vào bẫy của anh ta bởi vài lời tăng bốc nhằm nhí.

Guille đỏ mặt:

- Tao hiểu mình đã sai lầm khi không thông báo cho bạn bè. Tại quán Buốt Giá, Jean Frantel đã tung hỏa mù bằng cách lôi micrô và máy ghi âm ra. Ông ta cười xởi lởi nói rằng đạo diễn Jacques Pecheur là chỗ quen biết cũ, chính vì thế tao mới bị hớ nặng. Trong khi Jean Frantel kêu hai vại bia thì tao vẫn say sưa trả lời phỏng vấn mà quên cảnh giác.

Henri cau mày:

- Anh là một người có năng khiếu “điệp viên” chứ không phải một thằng tòi đầu nhé. Anh hỏi thiệt, em có uống hết vại bia không hả Guille?

- Dạ không, em chỉ hớp vài ngụm, em đâu có biết nhậu hồi nào.

- Vài ngum mà em đã say mót chỉ đến thế. Hừm, rõ ràng gã nhà báo cà chớn đó đã bỏ thuốc mê vào ly bia của em.

- Em cũng nghĩ đến khả năng đó, anh Henri à.

Henri nghiêng rằng:

- Jean Frantel chưa chắc là phóng viên báo Tiến Bộ mà có thể là một kinh địch của các em đội lốt nhằm phá hoại cuộc thi giành giải thưởng lớn sắp tới. Gã sợ ban nhạc tụi em đoạt giải.

Ý kiến của Henri đột ngột đến nỗi đưa nào cũng há hốc mồm. Guille ú ớ:

- Gã... gã cố tình làm tụi em trễ giờ đến Nhà hát lớn Fourvière...

- Đúng vậy, bằng chứng là gã không kêu chục ly bia cho em mà chỉ tặng em một chút thuốc mê trong ly.

Đúng lúc toàn băng Lục thám tử toát mồ hôi hột vì phần nộ thì chiếc xe tải của anh Henri đột nhiên chao mạnh. Chiếc xe đảo sang phải kêu ục ục vài tiếng rồi tắt máy. Trời ạ, nó tắt đèn đoạn ngay trên đường đến Fourvière.

Mặc kệ các chủng loại ô tô đang sau đua nhau bóp còi inh ỏi, Henri vẫn vật lộn với công tác khởi động xe bằng đủ mọi phương pháp nhưng vô ích. Khuôn mặt nhiệt tình của anh lái xe quá thảm hại khiến Tidou phải can thiệp:

- Chiếc xe thua rồi, anh Henri. Tụi em xuống đẩy nó vô lề đường nghe.

- Cũng... được. Chú mày kêu thằng em Tondu phụ anh sửa chữa, nó giỏi về máy móc chắc dễ dàng tìm ra nguyên nhân sự cố.

Chiếc xe được đám trẻ hì hục đẩy vào lề phải. Chó Kafi tham gia lao động bằng những tiếng sủa kinh thiên.

- Gấu, gấu, gấu...

Hàm răng nhọn lều của con sói làm tiếng còi xe trên đường im bật. Xe cô bị ùn tắc cũng biết điều lách lên tự giải tỏa lẫn nhau tránh khiêu khích con sói hung hỏ. Lúc này Henri đã xiết thắng tay và nhảy khỏi cabin xe tiến về phía Tondu Giác Đấu đang lục lợi dưới nắp xe.

- Phát hiện gì không Tondu?

- Em chỉ sợ không kịp giờ trình diễn. Còn 3 phút nữa bắt đầu chương trình.

Bistèque ngửa mặt lên trời thở dài:

- Hết màn say rượu của Guille thì lại đến chiếc xe dở quẻ. Không lẽ cái tay nhà báo dỏm đó phân thân ra để ám hại trò vui của tụi mình.

Mady vỗ về:

- Bớt rầu rĩ đi Bistèque, thế nào các bậc phụ huynh của chúng ta cũng lái xe đến Nhà hát lớn Fourvière và đi ngang đây. Chúng ta sẽ đón và quá giang họ.

Guille lắc đầu.

- Cha mẹ chúng ta sẽ đi xe buýt để tiết kiệm tiền chứ không ngồi xế hộp đâu. Qua vụ này tôi đã rõ...

- Rõ cái gì hả Nghệ Sĩ?

- Rõ ràng đây là những trục trặc nằm trong sự tính toán của đôi thủ ban nhạc Rock-en-Stock. Chắc chắn có bàn tay phù thủy nào đó dàn xếp cho tôi bị đầu độc và cho chiếc xe tải chết máy.

Mady không hề lo ngại:

- Ngộ biến phải tòng quyền nếu đối thủ đã muốn như thế thì chúng ta sẽ có cách trả lời chúng. Tại sao tụi mình không xếp hàng ngoài đường tung đủ loại nhạc cụ lên kêu gọi lòng bác ái của những chiếc xe nhà chạy ngang đây. Cả thành phố Lyon đều yêu âm nhạc mà, chẳng lẽ họ nỡ để ban nhạc Rock-en-Stock bị trễ giờ biểu diễn?

Tidou gật đầu cái rụp:

- Mady rất có lý. Chúng ta tiến hành đi anh em.

Ngay lập tức hắn xách cây đàn organ bung trên tay, còn Gnafron chụp cây guitar điện ngồi bệt xuống vỉa hè y hệt hai kẻ ăn mày phép lạ. Và không bao lâu phép lạ đã xuất hiện. Tối thiểu là ba chiếc xe hơi trống trơn dừng lại cùng một loạt tiếng ồ nổi lên.

- Hư xe hả ban nhạc Rock?

- Tôi cho quá giang nè, lên đi.

- Ô là là, xe tôi cũng tới nhà hát Fourvière đây.

Lòng hảo tâm của các bác tài trên đường đã cứu ban nhạc Rock-en-Stock một bàn thua trông thấy. Trừ anh Henri ở lại loay hoay với chiếc xe tải nằm một đồng, Lục thám tử đến Nhà hát lớn đúng lúc đạo diễn Jacques Pecheur sửa soạn quay gót vô trong.

Ông ta gất như mắ:

- Chào, chỉ cần trễ một giây nữa là chúng tôi đã hủy chương trình của quý vị.

Guille lễ độ:

- Đã có thí sinh nào lên sân khấu chưa hả chú?

- Rồi. Quý vị vô lệ giùm cho. Người trợ lý của tôi đang giới thiệu cặp song ca nam nữ đứng hạng nhì sau quý vị ở vòng loại Lyon lên biểu diễn đây.

Đám nhóc lục tục khuôn vác đồ đạc vào hậu trường. Khi đã yên vị chúng thực sự ngạc nhiên khi thấy trên sân khấu cặp song ca mùi mẫn mà chúng từng biết lại hát quá tệ hại.

Bistèque há hốc:

- Lạy Chúa, họ không phải là họ nữa.

Mady giụi mắt như không tin cái nhìn của mình:

- Hai người lớn đó đang hát như một cái máy bị rề. Sao kỳ cục vậy, chính tụi mình từng đánh giá họ là đôi thủ lớn của chúng ta chỉ sau ca sĩ Mario Belleto.

Guille choáng váng:

- Họ không thuộc lời nhạc nữa các bạn ơi. Có vẻ như họ là những con rối bị ai đó giật dây đằng sau ấy.

Gnafron kết luận:

- Tôi dám cá chính họ đã cố tình hát dở như vậy, hình như họ đã ký giao kèo hát dở bằng hợp đồng mua bán thì phải.

Bài nhạc chấm dứt. Cặp song ca nam nữ chưa lên... voi đã xuống... chó quá nhanh. Họ rút lui sau cánh gà mà không một tiếng vỗ tay. Thủ lĩnh Tidou làm bầm:

- Đáng tiếc cho ai tự đánh mất mình.

Hắn im lặng bởi tay trợ lý khó chịu của đạo diễn Jacques Pecher đã oang oang ngoài sân khấu:

- Thừa công chúng yêu mến cuộc thi tuyển lựa ca sĩ mới của Đài truyền hình, để thay đổi chương trình đơn ca hoặc song ca quá nhàm chán, chúng tôi mời quý vị thưởng thức một màn bi hài ca vũ nhạc kịch của nhóm sáu người bạn và một con chó từ Lyon đến. Đây là nhạc kịch sáng tạo của ban nhạc Roch-en-Stock mang tên “Tin Tin và Milou” từng đứng đầu vòng sơ khảo. Xin quý vị chờ vài phút để ban nhạc trẻ hóa trang và sắp đặt nhạc cụ...

Guille nhảy tung tung như gà mắc đẻ, nó hồi thúc loạn xạ:

- Nhanh lên các bạn, đến phiên tụi mình kìa.

Tay trợ lý phát biểu xong là xông thẳng vào hậu trường, nhưng anh ta đã bị sư phụ Jacques Pecheur chặn lại:

- Để yên cho lũ trẻ làm việc, tôi muốn hỏi anh câu này: tại sao anh bôi tro trát trấu vô mặt tôi bằng cặp song ca dở ẹt vừa rồi hử?

- Ô, ông đạo diễn không hiểu đâu. Ở vòng sơ khảo, cặp ca sĩ ấy điểm ngang ngửa với ban nhạc Rock-en-Stock. Tôi đâu dè...

- Hừm, hay là anh đã ăn tiền hối lộ?

Tay trợ lý giãy nảy:

- Tôi xin thề với sếp là không có chuyện đó. Tôi còn giữ một băng ghi âm ghi giọng hát tuyệt vời của họ ở vòng Lyon.

- Hừm, tôi sẽ nghe lại sau.

Cuộc trò chuyện bên hông cánh gà sân khấu chấm dứt. Lục thám tử nghe không sót một lời nào, nhưng chúng không có thời gian để suy nghĩ. Bây giờ là lúc phải hành động, phải chứng minh năng lực “văn nghệ” của mình.

Như trong vòng sơ khảo, thần khuyển Kafi đứng đỉnh bước ra trước công chúng đông nghẹt của Nhà hát lớn. Con sói có vẻ bối rối bởi biển người cuồng nhiệt từ trên lầu xuống dưới đất, nó quát tháo âm ỉ:

- Gấu, gấu, gấu...

Và Kafi biến mất khi anh chàng “Tin Tin” Gnafron ôm cây guitar điện tiến ra. Phần nhạc đệm vang lên thống thiết.

- “Milou oi, Milou à...”

Sau đó là cả một sự phối hợp tuyệt vời. Lần lượt năm thám tử mỗi người thủ một vai trong truyện tranh Tin Tin đều ca diễn xuất thần, thậm chí họ còn chơi bảnh hơn là đợt biểu diễn ở Lyon tuần trước.

Mady trong vai phụ nhân giàu có Castafiore là người cuối cùng bước ra với tấm gương soi mặt trên tay. Cô xúc động nhìn xuống phía dưới. Trời ạ, anh Henri đang đứng lấp ló cuối hang ghé đầu, thân thể anh đầy dầu mỡ nhưng cặp mắt thì vô cùng rạng rỡ.

Cô bé lẩm bẩm một điều gì đó rồi hát lớn:

- “Có báu vật rồi tôi đẹp biết bao, là lá la...”

- “Gầu gầu, gầu, gầu, gầu gầu...”

Không riêng gì Henri mà toàn thể khán giả đều bàng hoàng trước kịch tính quá cao của Mady và con chó. Không khí nghẹt thở trong vài giây rồi bùng nổ bởi những đợt pháo tay dữ dội.

Lúc này đến phần kết thúc của Gnafron. Chàng “Tin Tin” bắt đầu dĩ hào hứng giơ cánh tay phải lên và búng thật mạnh vào dây đàn guitar điện. Ma quỷ ạ, thay cho tiếng “Bùm, bùm, bùm” là một chùm tia sáng lóe ra. Chùm tia sáng khủng khiếp ấy bay vút lên trời mang theo mùi khét lẹt của dây điện bị chập mạch.

- Lạy Chúa!

Gnafron thốt khẽ một tiếng rên nhưng khán giả nào có nghe. Họ chỉ thấy trước mắt vở nhạc kịch “Tin Tin và Milou” được bế mạc bằng một chùm tia sáng thẳng thiên độ đao.

Đám đông gào rú hết cỡ.

- Hay số một!

- Kết thúc bằng pháo bông tuyệt vời!

- Hoan hô ban nhạc Rock-en-Stock!

Trong không khí huyền ảo, Gnafron liệng mạnh cây guitar điện bị cháy xém xuống sàn diễn và hô biến vô hạn trường.

Nó gầm gừ với các chiến hữu:

- Chúng ta bị kẻ thù phá hoại, chúng “cài bom” trong cây đàn định ám sát...

Mady đưa một ngón tay lên môi:

- Suyt, trong cái rủi có cái may. Màn “pháo bông” vừa rồi khán giả cứ tưởng là chúng ta cố ý. Mình bảo đảm chúng ta sẽ chiếm giải nhất.

- Nhưng còn... bom?

- Làm gì có bom ở đây. Đâu có tiếng nổ nào, hãy tạ ơn trời là bạn chưa bị điện giật hề Xiếc ạ.

Bốn

Phần thưởng ngoài ý muốn

Biến cố quái chiêu do cây guitar bị chập mạch điện gây ra đã giúp ban nhạc Rock-en-Stock gặt hái thành công ngoài sức tưởng tượng. Coi, nhạc trưởng Guille hướng dẫn năm chiến hữu và Kafi trở ra cúi đầu chào khán giả trong tiếng hoan hô lở đất long trời.

- Bis, bis...

- Rock-en-Stock muôn năm.

- Chúng tôi muốn xin chữ ký Rock-en-Stock... Những người bạn đồng hành không thể chối từ các yêu cầu chính đáng của khán giả. Họ cúi đầu chào đến lần thứ tư khiến đạo diễn Jacques Pecheur phải trực tiếp can thiệp. Ông gào lên trong micrô:

- Cảm ơn các bạn đã ủng hộ ban nhạc Rock-en-Stock. Ban nhạc này còn xứng đáng đoạt giải sự yêu mến của khán giả. Nhưng thưa các bạn, chúng ta phải dành chương trình cho những thí sinh khác...

- Không cần biết, chúng tôi yêu “Tin Tin và Milou”...

Jacques Pecheur lại gào lên:

- Tôi xin giới thiệu ông Jean Pichon, người rất muốn thay thế ca sĩ Philippe Duval vì lý do chân băng bột đã không có mặt ở chương trình này. Mong các bạn hãy dành tiếng vỗ tay chào đón ca sĩ Jean Pichon...

Một vài tràng pháo tay lẻ tẻ nổi lên chứng tỏ khán giả chẳng quan tâm gì đến Jean Pichon sau cơn cuồng nộ Rock-en-Stock lên tới đỉnh điểm.

Mặc kệ tiếng ồn ào hỗn độn bên ngoài, trong hậu trường Hè Xiếc Gnafron nâng cây guitar khét lẹt đưa lên mũi. Nó nhếch mép giận dữ:

- Mọi chuyện giờ đây đã rõ ràng, các biên cố vừa qua đều có mắt xích với nhau. Từ chuyện Guille bị chuốc bùa mê thuốc lú đến việc xe tải anh Henri bị phá hoại và giờ đây đến phiên tôi bị gài... điện ám sát. Ai là kẻ đứng sau lưng những việc làm bẩn thỉu này chứ?

Tondu Giác Đấu cười khẩy:

- Hỏi tức là trả lời, kẻ phá hoại tức là kẻ không muốn chúng ta giành giải thưởng lớn.

- Tao nhin hết nổi, Tondu à. Có lẽ chúng ta phải tiến hành điều tra thôi.

- Suyt, tay trợ lý đang bước vô kia.

Đúng là anh chàng quân sự quạt mo của Jacques Pecheur xăm xăm bước vô khiến Gnafron hoảng hồn úp phần nám đen của cây đàn xuống đất. Nó thở phào khi nghe giọng viên trợ lý sang sảng:

- Hoan hô các bạn, các bạn chì lắm. Pháo bông bắn ra từ thùng guitar là một phát minh lớn của nhân loại.

Anh chàng buột miệng xong là quày quả bước đi. Tondu nhú mày:

- Không hiểu tay “thầy dùi” này có dính dáng gì đến âm mưu này không mà ba chớp ba nháng vậy cà?

Mady cười:

- Có khi anh chàng vô tư ấy mà.

Guille nghiêm giọng:

- Tôi không tin, biết đâu anh ta nhận tiền hối lộ của một đối thủ nào đó để phá hoại cuộc trình diễn của chúng ta. Hồi này các bạn có nghe Jacques Pecheur xạc anh ta chớ?

Tondu lạnh lùng:

- Tao ủng hộ quan điểm của Nữ Tiên Tri. Muốn biết rõ sự thực, bắt buộc tội mình phải gõ cửa bác thợ sửa chữa đàn, chỉ có bác ấy là người tiếp cận với cây guitar điện.

Gnafron ú ớ:

- Không... phải bác ấy. Bác... là người quen của gia đình tao.

- O, tao có nói bác thợ là thủ phạm đâu. Tuy nhiên bác ấy sẽ cung cấp cho chúng ta những chi tiết đắt giá về thủ phạm.

Bistèque kết thúc phần tranh luận:

- Chuyện cây đàn tính sau đi. Jacques đang giới thiệu đại danh ca Mario Belleto kia kìa...

Đám nhóc nín bật. Cả hội trường không lộ im thin thít chỉ còn tiếng gào của đạo diễn chương trình.

- Thưa các bạn, ca sĩ Jean Pichon vừa rồi không làm chúng ta quên được Philippe Duval nhưng một người khác sẽ làm được chuyện đó. Các bạn hiểu tôi đang muốn giới thiệu ai không nào, Mario Belleto. Chính thị là Mario Belleto, anh là ca sĩ thành công nhất kể từ khi chương trình tuyển lựa giọng hát hay được thành lập. Xin mời ca sĩ Mario Belleto lên sân khấu.

Ngay lập tức những người bạn đồng hành vội vàng bay xuống đất trà trộn với đám đông khán giả. Còn phải hỏi, chúng cần chứng kiến tận mắt đối thủ lợi hại nhất của mình và không muốn mất một chi tiết nào trong màn diễn của anh ta. Sáu người bạn chơi với Mario Belleto khác nào trứng chọi

với đá. Anh ta đã chiếm một vị trí vững chắc trên tivi, trong những đợt lưu diễn và thừa khả năng biến thành một ca sĩ chuyên nghiệp. Nói tóm lại, anh ta là thần tượng tương lai của nước Pháp và ca nhạc hiện đại.

Bistèque lí nhí với Nữ Tiên Tri:

- Tưởng anh ta coi bộ giống một thương gia hơn là một ca sĩ nổi tiếng.
- Đừng hồ đồ, Đầu Bếp. Nhìn về phía khán giả kia, họ trầm trồ thán phục không ngớt. Chính sự nổi tiếng là một ưu thế của Belleto.

Đám trẻ đảo mắt dòm ra sau. Chúng sung sướng khi thấy đủ mặt các phụ huynh của sáu đứa đang vẫy tay rồi rút. Làn sóng người cuồng nhiệt đã ngăn cản đám trẻ đến với các bậc cha mẹ khảm kính, chúng đành kiên nhẫn nghe đạo diễn Jacques Pecheur vỗ tay đôi Mario Belleto.

- Xin phép mọi người cho tôi làm một việc ngoại lệ trước khi ca sĩ Belleto biểu diễn, đó là một cuộc tiếp xúc cực ngắn gọn. Nào, thưa anh Belleto, anh thấy khán giả đón anh thế nào?

Mario Belleto cười lịch sự:

- Thật là ngoài sức tưởng tượng, thưa ông.

Jacques Pecheur tiếp tục:

- Trong các phần thưởng trao cho người chiến thắng kỳ này, anh thích phần thưởng nào nhất?

Mario Belleto chỉ tay vào một bức tượng nhỏ đặt ở phía sau, được bọc kỹ trong một hộp kính do một cô gái vừa giờ lên trước khán giả.

Anh chàng ca sĩ đồm dáng giải thích:

- Tôi vốn yêu những nụ cười khó hiểu, vì vậy bức tượng người đàn bà có tên “NỤ CƯỜI BÍ HIỂM” ấy thích hợp với tôi hơn các phần thưởng kia.

Lục thám tử đứng dưới không hiểu Belleto nói thành thật hay cố tình chế giễu, nhưng có một điều chắc chắn là anh ta tự tin một trăm lẻ một phần trăm rằng mình sẽ ẵm giải thưởng lớn mà không gặp một trở ngại nào.

Giọng Jacques Pecheur ồm ồm.

- Chúng tôi đã hiểu vì sao ca sĩ Mario Belleto thích bức tượng ấy. Nó được tìm thấy ở Mêhicô cách nay hơn 500 năm và trị giá tới 100.000 franc. Đó là chưa kể người phụ nữ bằng đất nung đó có nụ cười mê hồn không kém gì Mona Lisa nổi tiếng của danh họa Leonard de Vinci mà chúng ta đã biết.

Người đạo diễn lật ngửa quân bài tẩy.

- Anh có lo sợ trước thành công vừa rồi của ban nhạc Rock-en-Stock chẳng?

Mario Belleto nhún vai:

- Ai cũng có sở trường sở đoản của họ. Tôi tin rằng người chiến thắng sẽ là người chinh phục toàn thể công chúng hôm nay.

Câu trả lời của anh ta hết sức bản lĩnh, trong tiếng hoan hô cổ vũ của khán giả, Jacques Pecheur chấm dứt phần phỏng vấn:

- Cảm ơn ca sĩ Mario Belleto, bây giờ xin mời anh chinh phục công chúng Fourvière bằng bài hát mà anh thích nhất.

Lục thám tử ngó người. Mario Belleto đã được ban tổ chức dọn đường đi đến... giải thưởng lớn, không thể nghi ngờ gì nữa, Jacques Pecheur đã vô tình tiếp tay cho anh ta bằng cuộc trò chuyện thân mật nhằm biểu lộ cá tính và tham vọng của Belleto.

Gnafron thì thầm:

- Có lẽ tụi mình về nhà tay không rồi, dư âm vang dội hồi nãy của chúng ta đã bị ông đạo diễn giội một gáo nước lạnh.

Mady vẫn điềm tĩnh.

- Yên chí đi, Hề Xiếc. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Khán giả đâu phải là những người bị điếc âm nhạc, họ đang chờ xem Belleto biểu diễn như thế nào, chính họ mới là ban giám khảo quan trọng và công bằng nhất.

Đúng lúc đó, chất giọng ấm áp của ca sĩ thời thượng cất lên.

- Thưa mọi người, để đáp lại tấm thịnh tình của những ai yêu say đắm những ca khúc vừa qua của tôi lưu diễn vòng quanh nước Pháp, tôi xin trình diễn ca khúc mới nhất. Đó là “Một thời cho tình yêu”.

Giống hệt tiết mục trong tivi mà Lục thám tử từng xem, Mario Belleto đã phối hợp giữa kịch tính diễn xuất và năng khiếu bẩm sinh thượng thừa. Anh ta thừa kinh nghiệm ru lòng khán giả với sự trợ lực của các nhạc công tinh tế. Khi anh ta cất cao tiếng hát, hội trường lớn hầu như nín thở.

Chỉ có Mady tỏ vẻ với Tidou:

- Hay thì hay thiệt, Thủ Lãnh ạ. Nhưng cứ như một nhà ảo thuật giấu trong miệng cái máy hát.

- Đồng ý, anh ta thiếu nhân tính hơn chúng ta.

- Kết quả sau cùng sẽ quyết định tất cả.

Bài nhạc của Mario Belleto được kết thúc bằng một rừng người đứng lên, khác xa lúc ban nhạc Rock-en-Stock già từ sân khấu. Anh chàng “dại danh ca” đã kéo theo đám đông hiếu động trong khi sáu người bạn chỉ làm khán giả sững sờ. Hai kết thúc hoàn toàn đối lập nhau.

Mady gục gặc:

- Tụi mình gieo tâm hồn trẻ thơ “Tin Tin và Milou” xuống lòng họ, ngược lại Belleto gieo rắc sự yêu đương rắc rối của người lớn. Anh ta tuyệt vời đấy, nhưng...

Nỗi băn khoăn của Nữ Tiên Tri đã được giải đáp sau 15 phút hội ý của Ban giám khảo. Mười lăm phút dài như thế kỷ giữa hy vọng và phũ phàng.

Rời bàn Ban giám khảo, Jacques Pecheur tiến về phía cử tọa đang hồi hộp như ngồi trên miệng núi lửa. Ông đạo diễn ngập ngừng vài giây mới chịu tuyên bố:

- Thừa bà con cô bác, lần đầu tiên trong lịch sử cuộc thi tuyển lựa giọng hát hay, bốn thành viên lão luyện trong Ban chấm thi đã không thể quyết định dứt khoát. Tôi khó mà tin bằng mắt được, ban nhạc trẻ Rock-en-Stock đoạt 2 phiếu trong khi Mario Belleto cũng 2 phiếu điểm hạng nhất. Thế là thế nào hả các bạn, điều đó chứng tỏ Ban giám khảo quyết định dành quyền chấm thi cho chính bà con cô bác có mặt trong vòng chung kết đêm nay...

Tidou reo lên:

- Bạn đã đoán đúng đó, Mady.

Mady lắc đầu:

- Đáng lẽ chúng ta phải thắng mà không cần trưng cầu dân ý. Chúng ta đã khiến thiên hạ cười thả cửa trong khi Belleto chỉ làm mọi người thấy “một thời cho tình yêu”.

Gnafron giận run người:

- Không thể có chuyện huề nhau bất công như thế được. Người ta đã ăn gian chúng ta cho đến trò cuối cùng, các bạn thử điểm danh lại coi: từ việc làm Guille bất tỉnh, xe ô tô ngưng chạy, đàn guitar xẹt điện, rồi bây giờ

định soán ngôi chúng ta với trò gom lá phiếu khán giả. Hừ, hừ, tôi dám cá rằng Ban tổ chức điền sẵn hàng xấp phiếu điểm 10 cho Mario Belleto.

Tondu gầm gừ:

- Cô thư ký đang giả vờ gom phiếu mọi người kìa. Chắc tao phải theo sát cô ta mới được.

Bistèque bình tĩnh hơn:

- Khoan quá khịch đã Giác Đấu. Tao có mắt chó nào bị mù, đợi cô ta công bố thử xem.

Thằng Đầu Bếp bị hớ nặng bởi những chồng phiếu được giao đến Jacques Pecheur. Ông đạo diễn chương trình và cô thư ký phân loại nhanh như máy. Đám trẻ thấy mặt đạo diễn biến sắc.

Giờ phút long trọng đã tới, Jacques Pecheur toát mồ hôi trán gào vô micrô:

- Thưa quý vị, ca sĩ Mario Belleto được 9 điểm rưỡi trên hệ số 10 của toàn thể phiếu bầu. Anh ta đã đoạt giải nhất, trong khi ban nhạc nghiệp dư mini độc đáo Rock-en-Stock cũng đoạt 9 điểm phẩy 5 và... đoạt giải nhất đồng hạng.

- Hoan hô Rock-en-Stock.

- Hoan hô Mario Belleto.

Khuôn mặt người điều khiển cuộc thi được giải tỏa. Ông ta cười như trẻ con:

- Ha ha ha, đây quả là điểm trời vượt qua tính toán của con người. Chưa có cuộc thi nào quái đản như vậy, cả hai đơn vị ứng thi đều cùng số điểm cho dù hàng ngàn khán giả mỗi người một lá phiếu. Chính vì thế, ha ha ha, giải

thường lớn hôm nay sẽ được chia đôi. Một bên là bức tượng cổ NỤ CƯỜI BÍ HIỂM và một bên là các phần thưởng khác.

Đám đông bên dưới nháo nhác còn Lục thám tử thì bàng hoàng. Chúng chụm đầu họp cấp tốc. Tondu phát biểu trước.

- Lấy bức tượng hay chọn những cuộc du lịch kèm tài vật cụ thể?

Gnafron la oai oái.

- Ai dại gì chọn bức tượng nhằm nhí, có cho không tao cũng chẳng thèm.

Bistèque cười hì hì:

- Nhưng nó giá tới 100.000 franc.

- Đừng bị cha nội đạo diễn dụ khi, Đầu Bép. Mình biết bán cho ai hả, đó là chưa kể có khi nó chỉ là một phiên bản dỏm. Còn lâu mới có cổ vật đào bới 500 năm ở Mêhicô. Tao khoái cái gì cụ thể hơn.

Thái độ quyết liệt của Hề Xiếc làm cả đám bối rối. Chúng chưa biết tính sao thì giọng hoan hỉ của Jacques Pecheur đã vang lên:

- Xin mời hai đơn vị trúng giải lên sân khấu. Chúng tôi đã phối hợp với hai trợ lý tổ chức đợt rút thăm cuối cùng để chia phần thưởng. Xin mời ca sĩ Mario Belleto và ban nhạc Rock-en-Stock lên quay số.

Trên tấm bảng là một hình vẽ vòng tròn, một vạch thẳng chia mặt tròn thành hai phần bằng nhau. Ở phần bên phải Jacques Pecheur nắn nót chữ NỤ CƯỜI BÍ HIỂM, phần bên trái đề một loạt các phần thưởng từng làm Hề Xiếc phải rạo rục, coi, cu cậu cứ dòm trân trối vào một chiếc kim lớn hai đầu nhọn dính liền ở giữa vòng tròn bởi một cái trục. Trên đầu nhọn ghi

tất tên MB tức Mario Belleto tổ bố, đầu nhọn còn lại đương nhiên là hai chữ cái R.S tức Rock-en-Stock.

Hè Xiếc lắm lắm:

- Giống trò xổ số quay cà-rem hồi nhỏ quá xá.

Jacques Peeheur tùm tùm:

- Đây là trò chơi nghệ thuật cuối cùng. Trong sáu bạn trẻ, ai là người nhỏ tuổi nhất?

Chết mồ tổ, Gnafron hoảng hồn giơ tay lên. Còn phải hỏi, trong đám thám tử nhóc, nó lép vế các bạn từ 6 tháng cho đến một tuổi đúng. Nó cất tiếng thê thảm:

- Tôi đây, thưa ông quản trò.

Jacques Pecheur lừ đừ.

- Cậu nhóc này hả? Vậy làm ơn quay chiếc kim đi.

Gnafron nhắm mắt trong ba giây lầm rầm cầu nguyện cho “bức tượng hắc ám” bốc hơi khỏi đầu. Giây thứ tư, cụ cậu thò tay quay mũi kim thật mạnh. Trời ạ, Ban tổ chức trong cơn lúng túng vì... hai đôi thủ đồng hạng nhất nên đầu chuẩn bị vụ xổ số trời ơi đất hời này, họ cập rập đến mức gấn cái trục lỏng lẻo. Chính vì thế, chiếc kim quay búa xua, quay tá lả, quay mút chỉ cà tha đến chóng mặt khiến khán giả dưới sân khấu nháp nhồm lỏ mắt theo.

Quả là ma đưa lối quỷ dẫn đường, sau màn du lịch bằng ngón tay của Gnafron, đầu kim đề chữ RS dừng phát ngay phần NỤ CƯỜI BÍ HIỂM mới... tê tái.

Sáu người bạn đồng hành tái mặt. Thắng Giác Đấu giậm chân xuống sàn:

- Mày tệ quá Hề Xiếc ơi. Sáng nay mày quên rửa ngón tay phải không?

- Ồ!

- Ồ!

Tiếng ơ của Gnafron chìm lìm bởi tiếng ớ của đối thủ. Coi kìa, Mario Belleto mặt mũi như người mất hồn vía. Anh ta len lét nhìn mũi kim bất động mà mồ hôi túa ra đầm đìa.

- Chết tôi rồi...

Tiếng rên của anh ta làm động lòng Jacques Pecheur. Có thật anh chàng ca sĩ đom đàng và kiêu căng này cần bức tượng cổ tới mức bi hài thế chẳng. Đám trẻ sừng sốt nhưng người đạo diễn không sừng sốt. Chỉ thấy Jacques Pecheur lên tiếng trước cử tọa phía dưới.

- Cuộc rút thăm chọn phần thưởng đã xong xuôi. Ban nhạc Rock R.S. giành được bức tượng người đàn bà da đỏ có NỤ CƯỜI BÍ HIỀM và ca sĩ Belleto nhận các phần thưởng mà mọi người đã biết. Bây giờ theo đúng thông lệ, nhóm R.S. và Belleto có một phút để đổi chác phần thưởng. Tôi đề nghị màn thương lượng bắt đầu...

Phát biểu “thiên vị” của tay đạo diễn chương trình khiến lũ nhóc tức tối. Rõ ràng ông ta nghiêng cảm tình về Belleto trong cuộc phỏng vấn trước khi anh ta biểu diễn và lúc này đang tạo điều kiện cho ca sĩ gà nòi của ông ta đổi chác bức tượng. Ái chà, cái tượng bằng đất nung quý quái đó có gì mà Mario Belleto phải điêu đứng thế nhỉ?

Tidou hát hàm về phía Hề Xiếc Gnafron:

- Sao, mày còn giữ ý định ban đầu không?

Thằng hề lác đầu:

- Không. Tao không ưa đạo diễn lẫn Belleto. Tao thay đổi ý kiến, chẳng thà mình ôm một pho tượng đất vô nghĩa còn hơn là bị trói buộc bởi áp lực của người khác.

Tondu cũng chen vào:

- Tao không nổi. Mà nhìn kìa Thủ Lãnh, Belleto đang liếm mép thêm pho tượng biết chừng nào. Chắc có gì bí ẩn trong ruột bức tượng đây...

Bistèque và Guille đồng thanh:

- Tụi này nhất định không đổi.

Mady gật gù:

- Các bạn tuyệt lắm, tụi mình là những đứa trẻ con mê mạo hiểm phiêu lưu chứ không ham của cải vật chất. Chúng ta quyết định giữ lại NỤ CƯỜI BÍ HIỂM dù nụ cười ấy chẳng đáng một xu hào.

Một phút bàn tán kết thúc. Jacques Pecher xông lại đám trẻ:

- Sao? Quý vị có đồng ý đổi pho tượng lấy niềm vui lãng tử không?

Tidou lừng khừng:

- Thái độ Mario Belleto thế nào?

- Anh ta rất muốn đổi phần thưởng.

- Té ra là thế. Riêng chúng tôi thì không.

- Thật đáng tiếc...

Jacques Pecher quay về chỗ Belleto thì thảo. Người ca sĩ nổi tiếng thoáng bủn rủn nhưng gượng lại được. Anh ta run run đứng trước micrô nói bằng giọng... nghệt mũi:

- Tôi đã thất bại trong cuộc đời chác, thưa quý vị. Nhưng tôi sẽ tiếp tục cuộc thương lượng lâu dài...

Năm

Ma lực của bức tượng

Sóng gió cuối cùng cũng qua đi, không cần biết cuộc thương lượng sắp tới của Mario Belleto ra sao, đám nhà báo với máy móc kèn cồng đồ xô về nhóm Lục thám tử phỏng vấn, chụp ảnh lia lịa. Họ hoàn toàn bị lũ nhóc chinh phục bởi khí phách bất ngờ của chúng. Ê, Mady ôm chặt bức tượng cổ tránh đám đông lao tới, cô bé sẵn sàng nhường phần xuất hiện trên màn ảnh truyền hình cho quái cầu Kafi.

Chú chó Kafi lập tức rống lên trước hàng loạt micrô.

- Gấu gấu, gâu gâu, gâu gâu...

- Hết sảy, chó Milou sửa rồi. Tin Tin đâu?

- Chúng tôi là phóng viên báo Tiến Bộ.

- Còn tôi, đại diện báo Thời Đại, yêu cầu ban nhạc Rock-en-Stock giờ cao giải thưởng cho chúng tôi chụp hình đăng trang nhất.

Không khí hỗn độn cũng chấm dứt khi những người thân của đám nhóc ủa tới. Các bậc cha mẹ của ban nhạc gần như phải lập thành hàng rào để dẫn chúng đi dưới sự hộ tống thần uy của Kafi.

Anh Henri đợi những đứa trẻ ở ngưỡng cửa. Anh gào lớn:

- Xe tải của anh vẫn chưa nổ máy được, các em quá giang ô tô của ba mẹ vậy.

Dĩ nhiên đám trẻ không còn cách nào khác. Chúng trèo lên mấy chiếc xe hơi cũ kỹ của các phụ huynh đông thẳng về cư xá Chũ Thập Hưng. Tidou nói

rõ ràng:

- Chúng ta sẽ tập hợp ở căn.cứ dưới chân dốc Kẻ Cướp...

Dưới chân dốc Kẻ Cướp, một cuộc chia tay cảm động với những người lớn khả kính đã diễn ra, bây giờ trong căn hầm sáng đèn, chỉ còn lại sáu đứa trẻ xúm xít quanh bức tượng nhỏ kỳ lạ.

Gnafron cắn môi:

- Giải thưởng lớn của chúng ta tuyệt vời thế đấy, thua cả một chiếc bánh ngọt. Mình sắp sửa... hối hận.

Tidou lắc mạnh bức tượng:

Không biết bí mật nào ở trong phần ruột của nó, có lẽ chỉ Mario Belleto biết...

Tondu nóng nảy:

- Tại sao chúng ta không đập bể nó thử xem?

Guille trầm ngâm:

- Một người nghệ sĩ không có quyền phá hoại một tác phẩm điêu khắc cổ chỉ vì tò mò. Chúng ta đã khổ công lao động mới đoạt được bức tượng này. Ít ra chúng ta cũng phải tìm hiểu nó trước khi đốt 100.000 franc thành tro bụi.

Tondu gãi cái trán hói.

- Tao đồng ý, nhưng chúng ta nắm lại lịch bức tượng rất mơ hồ. Đồ cổ 500 năm trước ở Mêhicô ư, khó mà tin. Bằng kinh nghiệm nghề nghiệp, tao nghĩ trong bức tượng dám có hêrôin hoặc cocain...

- Nếu Jacques Pecheur mà buôn lậu ma túy thì ông ta không dại gì đưa bức tượng nguy hiểm cho tính mạng ông ta để làm giải thưởng, còn nếu Mario

Belleto biết trong đó có ma túy thì anh ta đã bị tụi Mafia thăm hỏi từ khuya. Mày nên quên chuyện đó đi, - Bistèque cười.

- Vậy phải hiểu về nó ra sao chứ?

- Theo tao, Mario Belleto có thể là một tay máu mê sưu tầm đồ cổ. Một nhà khảo cổ học nghiệp dư chẳng hạn.

Gnafron huýt sáo:

- Nghĩa là tụi mình tiếp tục thờ cúng bà nữ thần da đỏ lạ hoắc này trong khi ngân quỹ cần bổ sung gấp 100.000 franc?

Tidou khoát tay ra hiệu cho các chiến hữu im lặng. Hắn chứng tỏ uy tín của một Thủ Lãnh:

- Tôi có ba ý kiến: thứ nhất, nếu muốn có tiền thì bất cứ giờ phút nào chúng ta cũng sẽ có, bởi Mario Belleto sẽ đích thân đi tìm chúng ta. Thứ hai, dứt khoát không thể đập bức tượng khi chúng ta chưa nắm chắc một cái gì cụ thể. Thứ ba, vì hai lý do trên tôi đề nghị gửi bức tượng cho một ông chú bà con vốn là nhà khảo cổ học. Ông chú sẽ giám định giá trị thực sự của bức tượng và từ đó chúng ta có cách đối phó.

Nửa tiếng sau, Tidou đã hoàn tất cuộc đàm đạo trong điện thoại với ông chú của hắn gần dốc Kẻ Cướp. Hắn quay lại căn cứ với vẻ mặt rầu rĩ.

- Nhà khảo cổ bận việc chưa nhận bức tượng lúc này. Ông chú hẹn mình gọi điện sáng mai.

Hè Xiếc đứng dưng:

- Sáng mai thì sáng mai đâu có gì mà Thủ lãnh phải lo lắng chứ, giữa bức tượng và cây guitar điện bị cháy nám cái nào cần thiết hơn?

- Tao hiểu. Chúng ta sẽ lên đường đến nhà bác thợ sửa đàn điều tra vụ việc ngay bây giờ.

Đám trẻ thu xếp đồ đạc và ôm cây đàn ra cửa. Ê, chúng chưa kịp đẩy chốt thì cánh cửa đã bật ra. Trước mặt sáu đứa là một người đàn ông mặc vải len ô vuông mờ ảo gắn dưới mũi một bộ râu quái nón màu hung đỏ rậm rì. Ông ta lặng lẽ gỡ mũ xuống và quơ cây gậy chống lên...

Từ cửa miệng bị che khuất bởi bộ râu quái đản, một âm thanh nhừ nhựt cất lên làm đám trẻ chới với.

- Tạ ơn thượng đế, cuối cùng ta cũng đã tìm ra căn cứ của các cô cậu.

Con mắt lươn ti hí của vị khách không mời mà đến đột ngột lóe hung quang khi khám phá bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM lù lù giữa căn hầm. Ông ta chắt lưỡi.

- Chắc chắc, vẫn còn nguyên xi người đàn bà cứu tinh của đời ta, hê hê hê...

Người đàn ông dị dạng lao tới như bị một ma lực cuốn hút tuy nhiên hàm răng nhọn lều của sói Kafi đã kèm bước chân lộn xộn của ông ta lại.

- Gừ, gừ...

- Á, con chó chết!

- Đừng cản người, Kafi.

Tidou vừa quát vừa ghì sợi dây buộc cổ Kafi. Người đàn ông gục gặc đầu với tội nhỏ trong khi con mắt dòm lom lom bức tượng cổ không chớp. Ông ta thở hên hên.

- Tôi sẽ bị tổn thọ nếu không có “nụ cười da đỏ” kia, các vị có hiểu ý tôi chăng?

- Các vị hãy cho tôi bắt tay làm quen. Tôi là Allan Parker, một môn đệ âm nhạc cuồng tín nhất nước Pháp, tôi đã theo dõi cuộc thi giọng hát hay của đài truyền hình từ Paris đến Marseille và... hụ hụ...

Tidou chìa tay ra:

- Xin ông ngồi xuống nắp thùng gỗ, đó là ghế của chúng tôi.

- Cảm ơn, cảm ơn...

Ông khách lạ xoa xoa bờ râu quai nón:

- Thực ra tôi chỉ là một tín đồ ca nhạc bất đắc dĩ, tôi buộc phải quan tâm từng phút đến chương trình mà các ban tham dự chỉ vì... bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM kia. Khi đạo diễn Jacques Pecheur tuyên bố bức tượng nằm trong giải thưởng lớn thì thần kinh tôi hoàn toàn suy sụp. Tôi đã dõi theo Jacques Pecheur và đoàn quân ca sĩ của ông ta, trong đó có Mario Belleto khi họ lưu diễn vòng quanh nước Pháp với bức tượng quý giá.

Tidou cau mày. Hắn đã phát hiện sơ hở của ông ta:

- Ông tên là Allan Parker, một cái tên đặc sệt Anh, đúng không? Chẳng lẽ trên đảo quốc Anh, người ta phát cả chương trình tuyển lựa ca sĩ mới của nước Pháp?

-Ồ không, chú em đã hiểu lầm. Tôi là một du khách cư trú dài hạn ở đây. Một du khách đặc biệt mà thiên hạ thường gọi là nhà sưu tập đồ cổ.

Cặp mắt ti hí của Allan Parker một lần nữa chiếu cái nhìn thèm khát về bức tượng cổ. Ông ta nuốt nước miếng:

- Các vị có thể coi tôi như một đứa con nít khoái cà rem cũng được, bởi bức tượng mà các vị đang chiếm giữ là cây cà rem ngọt lịm của đời tôi. Các cô cậu hiểu không, đối với một nhà sưu tập cổ vật, việc thiếu một bức tượng hay bức tranh sinh đôi trong bộ sưu tập có nghĩa là... sự sống chỉ còn phân nửa.

Hề Xiếc láu táu:

- Nghe hơi kỳ cục...

- Không kỳ cục đâu chú nhóc, trên thế giới hiện giờ tôi là nhà sưu tập duy nhất có những món đồ cổ giống hệt nhau. Trong những chuyến xuất hành vòng quanh thế giới, tôi đã phát giác rằng các dân tộc có truyền thống văn hóa lâu đời luôn luôn làm thêm một “bản sao” tác phẩm gốc của họ. Thí dụ tôi đã mua một chiếc bình cổ Trung Hoa đời nhà Minh với một số tiền lớn và sau đã tốn gần phân nửa khoản tiền đó để mua độc quyền chiếc bình bản sao duy nhất còn sót. Hề hề hề, đó là các bình cổ sinh đôi. Tôi nói đến đây, các vị đã hiểu chưa nào?

Mady làm bộ ngơ ngác:

- Thưa ông Parker, ông nói vậy có nghĩa là ông hiện giữ một bức tượng nữ thần da đỏ có “NỤ CƯỜI BÍ HIỂM”?

Vị khách lạ cười. Ông ta lôi trong túi ra một xấp ảnh:

- Các cô cậu hãy nhìn đây. Đây là hình chụp bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM trong bộ sưu tập của tôi. Tôi đã tậu bức tượng chính gốc này cách đây hai năm trong chuyến du lịch sang Trung Mỹ. Giống như dân tộc Trung Hoa, dân da đỏ cũng chế tạo một bản sao bức tượng và đó chính là phần thưởng ngoài ý muốn của các bạn hôm nay. Các bạn hiểu không, tôi rất cần bức tượng sinh đôi ấy với bất cứ giá nào để bổ sung cho bộ sưu tập. Tôi đã khổ sở suốt hai năm tìm kiếm...

- Thế tại sao đạo diễn Jacques Pecheur lại có bản sao bức tượng?

- Ông ta không biết gì hết, ông ta mua nó một cách tình cờ, tôi đã bảo y là tên đạo diễn cà chớn cơ mà, y không biết bức tượng kia quan trọng với tôi đến chừng nào, y đã man dùng nó phát phần thưởng cho một cuộc thi nhằm nhí.

Lục thám tử cảm thấy bị xúc phạm nhưng chúng im lặng xem xét những tấm ảnh. Tidou chỉ tay vào một tấm ảnh:

- Mọi bức chụp đều giống nhau dù dưới mọi góc độ. Tôi có cảm tưởng rằng ông đã lấy mẫu từ bức tượng của chúng tôi.

- Hê hê hê, chú em không khám phá gì à, bức tượng trong hình có cái dải tai bên phải bị đứt. Bức NỤ CƯỜI BÍ HIỂM của các bạn cũng vậy, một dải tai bên phải bị đứt, đó là giá trị của bức tượng sinh đôi, hê hê...

- Tôi chưa hiểu.

- Phải hiểu chứ. Những kẻ làm nhái cổ vật sẽ bị lộ, vì chúng đâu có để ý đến cái dải tai bên phải. Trên trái đất này chỉ có hai bức tượng huyền bí mà thôi. Kẻ nào nhại theo sẽ bị bẽ bạc.

Đám nhóc xao xuyến kiểm tra lại báu vật trong căn hầm. Chúng há hốc mồm bởi nó bị “mẽ” một miếng bên tai phải. Tidou khoanh tay.

- Ông đã tự tìm đến chúng tôi và cung cấp cho chúng tôi tin tức về nguồn gốc bức tượng, vậy ý ông muốn gì?

Gnafron hằm hè:

- Ông phải biết giá của nó tối thiểu là 100.000 franc.

Allan Parker cười hô hô:

- Tôi sẽ ký séc cho các bạn 200.000 franc, chịu chưa?

Nhanh như điện xẹt, ông khách râu xồm rút phăng cuốn chi phí ra và... ngo ngác.

- Ôi, tôi lú lẫn quá, tự nhiên không đem theo cây viết.

Sáu thám tử bắn tín hiệu cho nhau. Tidou chậm rãi phát ngôn:

- Ông không nên hấp tấp quá, ông Parker. Chúng tôi chưa cần đến số tiền lớn như vậy.

Tondu mở mũ bê-rê, đưa tay khều ròn rột cái đầu trọc:

- Và chúng tôi cũng chưa bàn bạc với nhau, ông phải hiểu bức tượng là tài sản tập thể. Chúng tôi sẽ gọi điện cho ông sau hai ngày.

Người đàn ông nhét cuốn chi phiếu vào túi. Ông ta thở dài.

- Thật đáng tiếc, sáng mai tôi đã rời Lyon để về Luân Đôn. Chính các vị tước đoạt niềm mê đắm của tôi.

- Ủa, hồi nãy ông nói ông là du khách lưu trú dài hạn cơ mà.

- Tôi đã đổi ý khi gặp những người chủ của bức tượng. Các bạn có thể cho tôi số điện thoại được không?

Tondu Giác Đấu ngân ngữ. Nó đánh hơi được sự láu cá trong cặp mắt ti hí vờ vĩnh tuyệt vọng của ông ta. Cu cậu gật gù.

- Cũng được, đây là số phon của cha mẹ tôi. Tôi sẽ chờ ông gọi đến vào sáng thứ hai.

Giác Đấu hí hoáy ghi số phon gia đình vô tờ giấy rồi trao cho ông khách ngoại quốc. Allan Parker liếm mép:

- 200.000 franc không phải là “tiền chùa”, đúng không? Các cô cậu chỉ mất một bản sao vô dụng trong khi có trong tay một gia tài lớn. Tôi muốn các bạn hãy suy nghĩ cận kề trước sáng thứ hai. Chào... người đẹp có NỤ CƯỜI BÍ HIỀM.

Vị khách râu xồm vừa bốc hơi là đám trẻ hợp khản cáp. Mady chớp hàng mi... thầy bói:

- Allan Parker là một cái tên giả hoàn toàn, mình dám chắc không có cái tên đó trong khai sinh của các du khách lưu trú. Ông ta chỉ có thể là dân bản xứ và am hiểu khá nhiều về chúng ta. Lạy Chúa, ông ta còn biết mò tận sào huyệt.

Hè Xiếc bổ sung:

- Parker móc chi phiếu mà không có cây viết, xạo quá. Ký séc mà thiếu viết thì cuốn séc chỉ là mớ giấy lộn.

Guille cười:

- Mình lại quan tâm đến câu chuyện cổ tích của ông ta về những cô vật song sinh. Trời ạ, làm gì có chuyện Tề Thiên đó.

Tondu ngán ngẫm:

- Lại còn cái dái tai phải bị... rụng nữa chứ. Thật hết biết. Kiểu này Parker lạng quạng là đồng đảng của tay nhà báo dỏm hãm hại Guille hoặc là đồng bọn của tên làm hỏng cây đàn guitar chưa biết chừng.

Tidou chưa biết giải quyết nhân vật Parker như thế nào, bất ngờ ngoài cửa hầm vang lên tiếng cộc, cộc.

Hắn nhanh nhẹn rút chốt và thở phào vì một cái đầu quen thuộc thò vào.

- Anh Henri đây!

- Ô là là, chào anh Henri, xe của anh ra sao?

- Nổ máy ngon lành rồi, nhưng anh bảo đảm là có kẻ phá hoại.

Lũ nhóc chung hững. Giọng Henri vẫn đều đều:

- Các em biết không, lúc đó anh em mình rối trí quá nên bỏ qua bảng điện dưới vô lăng quên xem xét. Mẹ kiếp, mọi dây điện đều bị cắt đứt và chấp nối tạm bằng những đoạn băng dính. Nhờ những miếng băng dính mà xe tải vẫn có thể chạy bình thường nhưng khi bẻ lái qua khúc cua thì các mối nối tạm sẽ đương nhiên sút ra và thế là... miễn đến Nhà hát lớn Fourvière.

Tondu, kỹ sư cơ khí của cả băng, trợn mắt:

- Nếu tên phá hoại thông minh như vậy thì tội mình thua là phải. Gã có tay nghề của dân chuyên nghiệp thứ thiệt.

Tidou gật đầu:

- Gã có thể là một tên khủng bố tầm cỡ quốc tế. Kinh khủng nhỉ, gài độ cho xe chết máy giữa đường đâu phải là xoàng. Gã thừa biết nếu xe bị hư hỏng từ lúc đề-pa là tội mình đã thay xe khác để đến kịp giờ hẹn.

Khuôn mặt hài hước của Henri đột nhiên dần đo khiến Tidou cảm thấy có... vấn đề. Hắn khuyến khích:

- Anh còn cái gì giấu tui em phải không?

Henri không trả lời chỉ lẳng lặng rút trong túi quần ra một cây bút máy. Đám trẻ muốn bật ngửa trước cây bút quá xịn, người chủ cây bút chỉ có thể là triệu phú hoặc một đại thương gia. Henri nói một hơi:

- Đó, các em thấy chưa. Khi anh rời Nhà hát lớn trở về chiếc xe tải thì người thợ sửa điện chìa cho anh cây bút hảo hạng này. Anh ta giải thích rằng đã tìm thấy nó trong gầm cabin buồng lái.

Tidou há hốc mồm:

- Anh... nhắc lại đi...

- Đừng khi dễ cộng tác viên tình báo Henri nghe các em, anh đã học lõm nghề thám tử của tui bay và dám mạnh dạn tuyên bố rằng: cây bút sang trọng này rơi từ túi kẻ phá hoại.

Guille chụp tang vật trong tay Henri. Nó trầm trồ trước sự hào nhoáng quá đáng của cây viết. Coi, nắp viết được trang trí một chiếc mũ xà cừ tuyệt đẹp, còn toàn thân bát giác của nó nhuộm hai màu bạc lẫn vàng. Nó hãi hùng:

- Trời đất quỷ thần ơi, đây là cây bút máy của tên nhà báo dỏm đã phỏng vấn em sáng nay tại quán “Buốt Giá”. Tại sao món đồ bất ly thân của gã lại lọt vào gầm xe của mình chứ?

Bistèque búng tay cái chách:

- Hỏi tức là trả lời. Gã chính là thủ phạm hai vụ một lượt chó sao. Nhân tiện, tôi cũng báo cho các bạn biết, nhà sưu tập đồ cổ Allan Parker hồi nãy “bỏ quên” cây bút máy ở một chỗ nào đó mới là lạ.

Mady kêu lên:

- Parker đúng là bộ mặt hóa trang thứ 3 của cùng một nhân vật xấu xa. Mình đã nghĩ bộ râu quai nón của ông ta là râu giả, té ra ông ta cũng là tên nhà báo và tên cắt dây điện xe tải. Nghệ thuật hóa trang của bọn tội phạm càng ngày càng siêu cực kỳ.

Cô bé kéo giãn nếp nhăn trên vầng trán anh Henri bằng cách kể lại một mạch cuộc viếng thăm quái đản của nhà sưu tập người Anh. Cô kết luận:

- Parker nói tiếng Anh như tiếng... bồi. Rõ ràng là một người Pháp không giỏi sinh ngữ. Nhờ cây bút bị mất trên túi áo mà tụi em xác định thủ phạm không ai khác hơn là ông ta.

Hè Xiếc huýt sáo:

- Thế là mất tiêu 200.000 franc.

- Còn hơn là để rơi bức tượng vào tay tội phạm.

Tidou an ủi:

- Bây giờ chúng ta gõ cửa bác thợ sửa đàn guitar để tìm thêm bộ mặt hóa trang thứ tư của gã. Có điều trước mắt quái cầu Kafi phải đánh hơi mùi mồ hôi trên cây viết đã...

Tại xưởng sửa chữa nhạc cụ, lũ trẻ vô cùng thất vọng bởi bác thợ thân mến ra đón chúng với năm ngón tay phải băng bó thê thảm. Guille trố mắt:

-Sao đến nông nổi vậy hả bác?

Bác thợ lặng lẽ đưa cánh tay trái chỉ vào cây guitar điện đầy những vết sẹo dưng ở một góc rồi nói:

- Nguyên nhân tội lỗi cũng là nó. Tôi quá đãng trí các cháu ơi, trong cái đàn này cũng như cái đàn của Gnafron, có chứa một bộ biến áp nhỏ. Tôi đã đặt làm hai bộ. Nhưng tới lúc ráp vào tôi quên kiểm tra. Thế là khi Gnafron ôm cây đàn đã sửa xong đi mất, tôi liền thò tay vào dạo thử cây guitar còn lại, các cháu biết không: thoát đầu nó im re, nhưng không bao lâu sau do tôi búng quá mạnh nên máy biến áp nổ tung. Và như các cháu thấy đó: cây đàn bị cháy còn năm ngón tay tôi bị phỏng vì... điện giật...

Lục thám tử tê tái đứng như bị trời trồng làm bác thợ hiểu lầm. Ông rên rỉ:

- Đừng giận tôi, các cháu. Khi Gnafron biểu diễn trên truyền hình, tôi có coi trực tiếp. Tôi chỉ sợ bàn tay thang bé cháy thành than mà không cách nào báo tin. Ôi chứng kiến cậu bé sắp bị điện giật tôi đau khổ biết bao, cũng may cuối cùng nhờ Gnafron tiếp xúc với cây đàn bằng “cái móng gảy” chứ không phải bằng ngón tay như tôi nên máy biến áp không nổ mà chỉ xệt “pháo bông” lia lịa.

He Xiếc đặt một tay lên ngực trái:

- Hú vía, suýt nữa thì bác đã “ám sát” cháu. Tạ ơn cái móng gảy đàn.

- Đã bảo đừng trách bác mà, Gnafron. Bác không muốn làm thủ phạm hại cháu đâu. Sau này bác sẽ rút kinh nghiệm.

Tidou thở dài:

- Chúng ta về thôi. Chỉ có 3 khuôn mặt hóa trang cho một vai chứ không có khuôn mặt thứ 4.

Sáu

Ngôi nhà của ca sĩ

Như vậy vụ phá hoại cây đàn guitar điện của Hè Xiếc “Tin Tin” chỉ là “sự đăng trí bác học” của ông thợ sửa chữa đàn. Lục thám tử quê xệ kéo rốc về căn cứ không ai nói một lời. Riêng thằng Đầu Bép do quá bị sốc nên trút sự tức bực vào cây bút máy. Không biết cu cậu nghịch ngợm ra sao mà chiếc mũ xà cừ phủ đầu nắp bút bung ra. Đầu Bép la oai oái.

- Ê, có một mảnh giấy trong nắp viết.

Bistèque vuốt phẳng mảnh giấy nhăn nhúm và chuyển cho Thủ lĩnh Tidou.

- Mày tẩy máy được đó, Đầu Bép.

- Hi hi, tao là nhà trinh thám tài ba mà.

- Trên tờ giấy toàn những con số 73,28,84,38. Mật khẩu gì thế?

Mady cong môi:

- Chỉ có thể là số điện thoại. Khu Puy de Dôme điện thoại 8 số tất cả phải không?

- Ôkê, mình sẽ kiểm tra ngay. Đây có thể là số phon của ông chủ đã đặt hàng cho tên sát thủ sắm vai nhà báo, nhà cắt điện xe, nhà sưu tập đồ cổ. Các bạn ở căn cứ đợi mình khoảng hai phút.

Tidou quay lại lâu tới... mười lăm phút. Tondou sốt ruột:

- Sao rồi?

- Mình có ghi ra giấy đây. Theo cô trực điện thoại tổng đài thì đó là số phon của ông Luc Grossi người gốc Ý địa chỉ số 13 ngõ cụt “Con Nhên Nhện”. Các vị thấy thế nào?

- Tao thấy tội ác kéo dài đến tận Mafia Ý. Trời đất, chẳng lẽ bức tượng trong tay tui mình quan trọng với bọn tội phạm quốc tế thế ư?

Mady thì thầm:

- Phố Con Nhên Nhện thuộc địa hạt Puy de Dôme, xa quá. Đi và về bằng xe ga phải mất hai ngày, chúng ta sẽ lỡ hẹn với nhà sưu tập Allan Parker mất.

Tondu cười khẩy:

- Thôi đi Nữ Tiên Tri. Tay sưu tập lấu cá đó sẽ không bao giờ gọi điện cho tui mình đâu. Cái hẹn thứ hai đã bị động ồ, chúng ta khó còn cơ hội tái ngộ gã nữa.

Tidou đã tìm ra giải pháp, hấn sốt sắng:

- Chẳng có gì bận tâm về cuộc hành trình. Chúng ta sẽ đến thị trấn Clermont và lòng sục khu Puy de Dôme bằng xe tải của anh Henri là chắc cú nhất. Anh ấy đang “máu” làm điệp viên ghê gớm, còn lâu “bác tài” Henri mới từ chối vụ này.

Chưa tới 10 giờ sáng hôm sau, lũ trẻ đã khởi hành dưới sự hướng đạo của “giặc lái” Henri. Anh hớn hờ thấy rõ:

- Đạo này ông chủ hăng thít heo hơi để anh thất nghiệp hoài. Chờ tui bay đi làm đặc vụ tao càng khoái, chỉ mong rằng tui mình sớm bắt tay vào hành động chứ đừng bù lu bù loa lý luận suông.

- Cũng tùy tình hình thực tế chứ anh, tui em đâu đã biết Luc Grossi là ai đâu.

Chiếc xe tải nhỏ chạy chậm như rùa dù không hề xảy ra trục trặc. Mãi tới gần 1 giờ trưa, bác tài mới cho “xế hộp” nghỉ ngơi ven ngoài ô thị trấn để tụi nhỏ đánh chén tại chỗ. Sau vài phút, cái bụng thon thả của sói Kafi đã căng cứng ngắc. Tidou trải tấm bản đồ vùng Clermont ra. Hắn tuyên bố:

- Ngõ cụt Con Nhèn Nhện nằm ở đây, quý vị thấy cái chấm đen thuộc phạm vi thị trấn chớ. Chúng ta sẽ đi theo đại lộ Bóng Râm đến hết đường rồi rẽ phải chạy vòng bùng binh là đến địa điểm.

Henri xen vào:

- Anh phải dừng xe trước nhà số 13 ư?

- Tùy cơ ứng biến, anh ạ. Tụi em đã chuẩn bị sẵn máy ghi âm để nắm thóp đối phương trước khi chúng giở quẻ.

Tondu Giác Đấu gãi đầu... trọc:

- Tao lo phần máy bộ đàm.
- Ủ, còn Mady, phim trong máy ảnh của bạn còn bao nhiêu tấm?

Nữ Tiên Tri lơ đãng:

- Khoảng 8 tấm, Tidou.
- Tốt lắm. Mình nhờ neo đi anh Henri.

Chiếc xe tải lại rùng mình lăn bánh qua những con phố lạ hoắc đìu hiu bóng người. Ngày chủ nhật bà con thị trấn vốn yên tĩnh này có lẽ đều đổ xô đi chơi xa nên những ngôi nhà vườn kín cổng cao tường hết ráo. Đại lộ Bóng Râm đã lùi lại sau lưng, khi anh Henri ngoặt tay lái qua bùng binh thì Tidou hét vang:

- Táp sát lề cho em xuống, bác tài ơi.
- Hà?
- Tới phố Con Nhên Nhện rồi. Em muốn trình sát sô lô một mình.
- Ê, đâu có được. Bỏ anh, Kafi và bạn bè lại trên xe sao?
- Đành vậy thôi, đối với địch thủ chưa biết mặt, chúng ta không thể xuất trận ồ ạt.

Khi Tidou dợm phóng xuống thì bàn tay bịn rịn của Nữ Tiên Tri đã níu hãm lại. Cô nói thật dịu dàng:

- Đem theo cái túi có máy ghi âm và bộ đàm nghe Tidou. Hãy đề phòng tình huống xấu nhất.

Cô bé giúi cho hãm chiếc túi. Trời ạ, đồ Tidou dám cự nự một tiếng.

Tidou vẫy tay rồi rít chào mọi người rồi biến mất sau một ngã tư. Kia kìa, hẻm cụt Con Nhen Nhện đã hiện ra trước mặt. Lần đầu tiên hắn hành động đơn thương độc mã trong lúc trên xe đông đủ bạn bè, hắn lại còn không rủ cả Mady hoặc Kafi. Tại sao vậy? Tidou không lý giải được, hắn chỉ mơ hồ thấy rằng mình liều lĩnh như vậy là đúng. Dù sao với cương vị sếp nhóm, quyết định của hắn vẫn mang yếu tố tối hậu chớ sao.

Hắn bắt đầu đếm. Ngôi nhà số 13 nằm gần giữa con hẻm rộng thừa sức hai xe hơi vô lộc. Coi, Tidou chưa kịp đổ bộ đến sát cánh cổng thì từ sau lưng hắn, tiếng động cơ ô tô vang rền. Lạy Chúa, hắn và chiếc ô tô sang trọng cùng dừng lại trước biệt thự số 13.

Cửa kính xe được kéo xuống. Một cái đầu chải chuốt thò ra đủ làm Tidou rụng rời. Hai chân hắn như bị hồng khỏi mặt đất bởi người ngồi trên xe đầu hề xa lạ với ban nhạc Rock-en-Stock.

Đó là Mario Belleto, ca sĩ trứ danh. Anh ta phán một câu tươi rói:

- Không ngờ rồng đến nhà tôm hả, nhớ tôi không, tôi là người đang muốn thương lượng với cậu đây.

Thương lượng ư? Vị gia chủ đã vô tình mở cho Tidou một lối thoát. Hắn cười đáp lễ:

- Chào ông Belleto, tôi không dè... ông có một căn biệt thự lộng lẫy đến thế. Tôi chỉ sợ... ông đi vắng.

Người ca sĩ cười gần như đi guốc trong bụng hắn:

- Lên xe cho tôi chở vào nhà, bạn nhỏ. Chốn này không phải hang hùm nọc rắn đối với những ai có lòng với... nhau đâu, ha ha.

Giờ thì Tidou đã hiểu rằng đối thủ của hắn không phải là một ca sĩ tay mờ. Hắn làm bộ bối rối:

- Tôi sẽ gọi ông bằng ông Luc Grossi hay ông Mario Belleto, thưa ông?
- Tùy. Vấn đề là tại sao chú mày biết địa chỉ của ta. Chẳng lẽ ông Jacques Pecheur lại hớ hênh như vậy?

Belleto đã bị hớ lần thứ hai. Tidou nhè nhẹ gạt đầu. Hắn thấy gia chủ giận dữ thực sự.

- Hừ, đạo diễn gì mà không kín mồm kín miệng, đáng lẽ ông ta phải tế nhị về chỗ ở của tôi chứ, tôi đã là con gà nòi hái ra uy tín cho Jacques Pecheur trong chuyên lưu diễn vòng quanh nước Pháp...

Belleto ngưng bật đề quay phắt sang Tidou:

- Và đáng lẽ chú em phải gọi điện thoại trước cho tôi, đúng không?

Tidou trả lời tỉnh bơ:

- Tôi không đến đây một mình, thưa ông Grossi. Tôi đến cùng với những chiến hữu trong nhóm Rock-en-Stock du lịch thị trấn Clermont tìm hiểu thắng cảnh xinh đẹp. Dĩ nhiên chúng tôi muốn dành cho ông sự bất ngờ khi ghé phố Con Nhèn Nhện này. Dù sao sự bất ngờ đó cũng là nguyện vọng của ông.

- Cái gì?

- Chẳng phải là ông muốn thương lượng về bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỀM sao?

Tidou chuyển đề tài quá nhanh khiến Belleto đang từ thế chủ động trở nên... bị động. Chiếc xe màu đỏ dừng trước căn nhà đối diện một cách khó chịu. Nhanh như cắt, Tidou thò đầu khỏi cửa xe ngoài ra sau. Ê, hắn đã phát hiện

Guille và Mady qua kính chiếu hậu và nháy mắt cho hai đứa hô biến. Phước ba đòi cho hẳn, danh ca Mario Belleto còn lo ngó về phía trước chăm chăm.

Xe tắt máy cùng lúc câu thăm dò của gia chủ tung ra:

- Chú mày có đem bức tượng theo hả?

Tidou mở cửa bước xuống xe:

- Biệt thự của ông hết một tòa lâu đài. Ông lập gia đình chưa vậy?

- Chưa. Chú mày có nhét bức tượng trong áo không?

- Tại sao tôi phải chuốc sự nguy hiểm vào người hả ông ca sĩ, bức tượng đó đắt giá lắm.

- Mày nói đúng, vô nhà đi.

- Mong rằng đây không phải là sự áp đặt lẫn nhau.

Belleto biến sắc:

- Không. Tôi chỉ muốn thương lượng, thương lượng và thương lượng, chú em ranh mãnh ạ.

Hai người đàn ông bước vào tiền sảnh. Góc tường lù lù một phòng nhỏ tối om khiến Tidou lập tức cảnh giác. Ê nào, phải chăng Belleto định giăng bẫy hẳn tại căn phòng hắc ám đó.

Giọng gia chủ bỗng khàn khàn:

- Nói tóm tắt là tao cần bức tượng. Giá bao nhiêu?

Tidou lùi lại một bước chuẩn bị rút lui thì chuông điện thoại trong phòng reo lên. Belleto ngáp ngừng thấy rõ.

- Chú mày chờ anh ở đây nhé, anh ra phòng khách một chút.

Tidou không hề ngạc nhiên trước mạng lưới điện thoại ăn thông với nhau. Tên ca sĩ này ghê gớm thiệt, gã có thể liên lạc ngay với người gọi bất cứ căn phòng nào. Tuy nhiên chính mạng lưới tân kỳ ấy đã vô tình làm hại gã, gã vừa bốc hơi là Tidou phóng tuốt vô căn phòng nhỏ tối om không một giây chậm trễ.

Coi, hấn vừa nhắc ông nghe là đã nghe một giọng “Alô”, cũng may cùng thời điểm ấy, Belleto nhắc máy.

- “Luc Grossi đây, ai đó?”

Tidou mau mắn mở túi xách. Hắn lôi máy ghi âm ra và đặt ống nghe của điện thoại lên micrô rồi ấn nút “Thu” cực lẹ. Sau đó hắn trụ trì trên ghế, ung dung mở máy bộ đàm:

- Alô, có phải Giác Đầu không hả?

- Chính thằng Tondu đây, Thủ Lãnh.

- Mà y kêu Mady và Guille về vị trí cũ nghe. Đừng để hai đứa lò dò gần căn nhà số 13. Phần mà y có một nhiệm vụ cần phải làm, đối diện căn nhà số 13 là nhà số 9, nơi Belleto dựng chiếc xe Volkswagen Polo màu đỏ láng cón. Cửa sau xe không khóa. Mà y có quyền làm cho chiếc xế hộp “dậm bánh tại chỗ” miễn lẩn được nghe.

- O...

- Đừng hỏi tại sao lúc này Giác Đầu. Xong phận sự, mà y và các chiến hữu đợi tao ở quán cà phê đầu bùng binh gần đại lộ Bóng Râm. Ô kê?

- Còn mà y?

- Tao bận thi hành một điệp vụ tặn hang hùm. Hẹn tái ngộ.

Tidou cúp máy bộ đàm. Hắn quét cái nhìn lạnh như băng về chiếc máy ghi âm đang làm việc. Trời ạ, không hiểu gã ca sĩ thời đại kia đàm đạo cái gì mà lê thê đến thế.

Hắn tò mò quay lại kê tai sát ống nghe. Âm thanh ai oán của Mario Belleto vang lên:

- “Thưa sếp, tôi đang lâm vào bế tắc. Thằng lỏi không đem NỤ CƯỜI BÍ HIỂM theo, tôi phải làm gì bây giờ”.

- “Đừng than vãn nữa, anh bạn hãy mừng là đã kịp quay xế hộp về nhà trước khi thằng lỏi bấm chuông cửa. Ồn trời đấy”.

- “Ơn trời không bằng ơn người, sếp ạ. Tôi sẽ không nhốt thẳng lỗi vào căn phòng tử khí đó để bị mang tiếng trước pháp luật là bắt cóc con tin chuộc bức tượng đâu”.

Người đàn ông bên kia đầu dây gầm gừ:

- “Ai xúi anh bạn làm bậy hả Grossi. Mục tiêu của chúng ta bây giờ là thu hồi bức tượng nữ thần da đỏ ngay, anh mà bỏ lỡ cơ hội này thì coi chừng trả giá đắt nhé”.

Sếp lớn của Mario Belleto gấp máy cái rụp. Tidou chỉ còn nghe tiếng thở hắt của gã ca sĩ hết thời.

Bảy

Điệu hồ ly sơn

Ông chủ Grossi đẩy cửa phòng tiền sảnh. Trong phút chốc vẻ mệt mỏi trên mặt ông ta biến mất, ông ta rung mình biến thành gã ca sĩ đóm đáng Belleto.

Gã nói như đang đơn ca:

- Xin lỗi chú em nghe, tôi bị kẹt từ chối một số ca nhạc khiến chú em phải đợi. Chú em uống nước ngọt chứ?

Không cần Tidou có gậy đầu hay không, Belleto mở tủ lạnh rút ra một cốc nước cam. Gã cười cầu tài:

- Hà hà, chúng ta trước sau gì cũng “tứ hải giai huynh đệ”, hôm các bạn lên lãnh giải thưởng đồng hạng nhất, tôi thú thật là có xúc động dữ dội.

Tidou hít mạnh mùi vị trong cốc nước rồi mới dám nhấp giọng:

- Nếu ông xúc động vì chúng tôi phồng tay trên bức tượng thì miễn bàn. Tôi chỉ hơi ngờ ngợ rằng ông không giống người Pháp, cái tên Belleto lẫn Grossi đều mang âm hưởng Ý.

Belleto nhăn mặt:

- Mỗi người đều có một nỗi khổ tâm. Tôi thuê ngôi biệt thự sang trọng này nhằm mục đích ẩn dật. Tôi sợ đám đông hâm mộ biết chỗ ở, nói chung tôi muốn làm một người Pháp lặng lẽ.

Người Pháp lặng lẽ ư? Gã sắp sửa làm thơ giống Nghệ Sĩ Guille chẳng, hay gã đang câu thời gian để đưa hấn vào “căn phòng tử khí”, mà gã đã bô bô trong điện thoại?

Tidou tự cắt đứt dòng suy nghĩ của mình bằng cách tấn công trước:

- Hồi nãy ông có đề cập đến cái... giá bao nhiêu?

Belleto giật mình. Gã đứng phắt dậy:

- Đúng, đúng. Tôi sẵn sàng chuộc lại bức tượng mà các vị đang giữ bằng tổng số phần thưởng tôi đoạt được trong những cuộc lưu diễn. Các vị biết đấy, những phần thưởng ở Nhà hát lớn Fourvière thì không nói làm gì, ở đây tôi muốn kể đến các giá trị vật chất lớn lao hơn kia. Tôi có một gia tài to lớn nhờ tài năng ca hát được thống kê trong giấy công chứng có đạo diễn Jacques Pecheur bảo lãnh. Nếu chú em không tin thì hãy xem tờ giấy này.

Belleto mở ngăn kéo hộc bàn đặt một tờ giấy có đóng mộc đỏ chói. Tidou sững sốt:

- Các giải thưởng của ông tổng cộng hơn hai trăm ngàn franc. Số tiền lớn đó. Ừm...

- Chú mày còn nghi ngờ thì cứ phôn thẳng cho Jacques Pecheur. Điện thoại đây...

Còn lâu Tidou mới dám cả gan gọi ông đạo diễn. Trời ạ, hấn đại chi “lạy ông, con ở bụi này.” Đạo diễn Jacques Pecheur đâu hề chỉ nhà Mario Belleto cho hấn mà chính “cây bút máy” chỉ đường chứ sao.

Hấn phản xạ cực lẹ:

- Ông nóng tính quá, dĩ nhiên là tôi tin gia tài của ông có giá trị trước pháp luật.

- Vậy thì chú mày sẽ là chủ nhân mới của tám ngàn phiếu với điều kiện giao bức tượng cho tôi.

Tidou liếc đồng hồ:

- Được thôi, tôi có hẹn bạn bè tại quán cà phê đầu đại lộ Bóng Râm lúc 2 giờ 30 chiều. Báu vật của ông đang được bạn bè tôi cất giữ ở một địa điểm bí mật tại Lyon.

- Ha ha, tuyệt tuyệt. Bây giờ đã 2 giờ 25 phút. Mời bạn ra ngoài, chúng ta nhỏ neo luôn. Mình lên chiếc Volkswagen đỏ trước cổng chờ sẵn.

Tidou biến sắc khi sực nhớ tới chuyên gia phá hoại máy móc Tondu:

- Khởi cần, ông Grossi. Từ đây đến quán cà phê gần xít. Chúng ta thả bộ được rồi.

Belleto xách tấm ngân phiếu lò dò theo Tidou ra cổng. Thủ lĩnh Lục thám tử chiếu tướng chiếc ô tô chớp nhoáng, hấn thở phào khi thấy thằng Giác Đầu đã tàng hình. Hai người đàn ông đi tà tà chừng năm phút đã tới bùng binh. Ê, từ trong một cái quán ven đường, quái cầu Kafi xộc ra.

- Gừ gừ...

- Không được cần, Kafi. Ông Belleto là khách của chúng ta.

Đám trẻ bật thẳng người trên những chiếc ghế chơi vơi. Chúng không ngờ thủ lĩnh Tidou lại cao hứng kết bạn với kẻ thù đã từng hãm hại chúng. Tidou sang sảng:

- Đây là các nghệ sĩ trong ban nhạc Rock-en-Stock mà ông đã biết, ông Grossi ạ. Hai bên bắt tay nhau đi.

Belleto liếm mép:

- Rất hân hạnh. Xe hơi các bạn để đâu thế?

- Sau cửa kính nhà hàng.

- Ô là là, anh bạn là bác tài hả?

- Đúng, tôi tên Henri, một người đã từng hâm mộ ông.

Belleto khoái chí vỗ vai anh Henri thân mật.

Gã lú lo như sắp hát:

- Các vị đợi đây, tôi quành lại lấy xe nhé. Tối sẽ biến các bạn thành dân nhà giàu đấy.

Belleto vừa bốc hơi là Hề Xiéc Gnafron lập tức tía lia:

- Trời đất, mây tính công rắn cắn gà nhà hả Tidou, chúng ta đã bị tới 3 tai nạn mà chưa đủ

sao?

Tidou cười ngất:

- Ha ha ha, lần này tao “điều hổ ly sơn” chứ rắn rết gì. Chúng ta phải dụ khi con cạp rời khỏi hang ổ, hàm răng và móng vuốt của nó đã nằm hết trong cái túi xách. Con cạp sẽ ngoan ngoãn như con mèo bởi số phận nó nằm trong chiếc máy ghi âm, ha ha ha...

- Mày... mày chì thiệt, Thủ lãnh.

- Còn phải hỏi. Ê Tondu, sứ mạng của mày ra sao?

Giác Đấu thấy mũ bêrê lên trời rồi vươn đầu trọc hứng như làm xiếc:

- Hoàn thành mỹ mãn. Chiếc Polo đỏ bất động tại chỗ. Lát nữa mày sẽ thấy mặt gã ca sĩ méo xẹo.

Guille thận trọng:

- Với sự cố như vậy, gã có tin chúng ta không?

Bistèque dứt khoát:

- Vì lòng tham bức tượng cổ, chắc chắn gã sẽ chịu trèo lên xe tải anh Henri để về Lyon với chúng ta. Nhưng dọc đường mới là vấn đề, mình phải lường trước phản ứng của gã.

- Mà sợ gã rút súng lục khi nghe băng ghi âm chẳng?

Tidou xoa đầu sói Kafi:

- Lúc ấy sẽ tùy cơ ứng biến.

- Gấu, gấu...

Kafi nhe hàm răng nhọn lều ra tán thành ý kiến cậu chủ hoàn toàn. Tidou cao hứng:

- Chúng ta sẽ không về khu Chũ Thập Hung mà lui thẳng vô Sở cảnh sát, anh hiểu ý em chứ Henri?

Người tài xế ham vui trợn mắt:

- Em nghĩ rằng gã ca sĩ đầu hàng dễ dàng vậy sao?

- Rồi anh sẽ thấy, Henri ạ. Tụi em có quá nhiều ân oán giang hồ cần giải quyết với gã.

Mario Belleto đã trúng kế “điệu hổ ly sơn”. Gã tất tả trở lại quán cà phê với vẻ mặt ủ ê chưa từng thấy.

- Các bạn đồng nghiệp Rock-en-Stock ơi, xe hơi của tôi chết máy rồi.

Tondu cố giấu nụ cười thâm, cu cậu làm bộ chết lười:

- Chắc chắc, xé hộp đình công vào ngày chủ nhật thì lấy thợ đâu mà sửa chữa chứ.

Tidou thông cảm:

- Vẫn có cách giải quyết, nếu ông anh không ngần ngại, mời lên xe chúng tôi. Xe đời cũ nhưng chạy êm ru, tay lái của anh Henri tụi này bá phát.

- Ủm, đành vậy thôi. Vì pho tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỀM, tôi buộc quá giang các vị vậy.

Belleto sẫm soi tờ chi phiếu một lần nữa rồi uể oải lên xe. Ngay lập tức gã ngồi lọt thỏm giữa hai vị thần sức mạnh mà lũ nhóc đã bố trí từ trước. Chờ gì nữa, một bên là thằng Giác Đầu to khỏe có cái đầu trọc như... phát xít, một bên là quái cầu Kafi lim dim mắt... hiền từ.

Xe tải chạy bon bon... Đường về Lyon sao mà xa lắc.

Thời gian dài lê thê nên tất nhiên cuộc trò chuyện hậu vận nổ ra. Khi Belleto ca cảm những phần thưởng đổi chác bằng tiền mặt trong tám ngàn phiếu thì Lục thám tử giả vờ tít mắt. Chúng tán dương tài nghệ ca hát của Belleto khiến gã nở phòng lỗ mũi cho đến khi xe chạy đến địa phận Arbresle.

Gã nhếch mép khoái trá:

- Chỉ mất một pho tượng đất vô giá trị mà các vị được quá nhiều điều.

Tidou nhìn trần trời vào khuôn mặt gian xảo của gã Grossi kiêm Belleto, cười lạnh lẽo:

- Tôi hiểu, hà hà. Nhưng ông đâu phải nhà sưu tập cổ vật có sao mê pho tượng?

Belleto chột dạ:

- Ai nói với chú em là tôi không mê cổ vật. Tôi đã toát mồ hôi hột khi mũi kim may rủi chỉ về các bạn đây chớ.

- Có chắc không, ông Grossi. Giả sử bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM chỉ là một “bản sao” thì ông nghĩ gì?

- Hả?

Gã “ca sĩ thế giới ngầm” run bắn. Khóe mép gã bắt đầu giựt giựt:

- Ai đạo diễn cho chú mày biết điều đó. Chỉ có những nhà sưu tập thứ thiệt và sành sỏi quá hiểu chỉ có mỗi một cổ vật giá trị độc nhất mà thôi. Không thể có NỤ CƯỜI BÍ HIỂM thứ hai. Chuyện này cũng như bức “La Joconde” vậy.

Ái chà, cách nhìn nhận của gã đối lập với “nhà sưu tập người Anh” Allan Parker hoàn toàn, dù hai người cùng một hang ổ chui ra. Và ít ra Belleto cũng thành thực hơn.

Bây giờ thì đến phiên Guille thăm vấn. Thăng Nghệ Sĩ có vẻ chịu hết nổi:

- Tôi muốn hỏi ông một câu thuần túy về sự cạnh tranh nghề nghiệp, hay nói cách khác là sự đồ kỵ tài năng và chơi bản người khác để đạt mục đích ích kỷ của mình.

Belleto sững sờ:

- Chú mày nói... nói... cái gì?

Bàn tay eo lá của gã bầu chặt thành ghế, nhưng câu tiếp theo của Guille đã làm năm ngón tay gã rời ra.

- Ông nghe đây, chúng tôi không nghi ngờ gì tài năng của cặp song ca nam nữ đứng hạng nhì sau chúng tôi ở vòng sơ khảo Lyon. Thế mà không hiểu sao khi đụng đầu ông, hai vợ chồng họ hát trật nhịp và dở ẹc. Ông đã chỉ cho họ bao nhiêu vậy?

Belleto tím mặt. Gã nhô lên tính nhảy khỏi xe nhưng tiếng gừ khô khốc của Kafi đã níu gã xuống.

Thằng Giác Đấu nghe rằng thấy ón:

- Ông mua họ với giá bao nhiêu?

- O...

- Nếu không mua thì ông đã đe dọa họ thế nào hả?

Belleto kéo cao cổ áo dù cảm thấy ngẹt thở đến nơi. Gã lắp bắp.

- Đó... đó là chuyện nghề nghiệp...

Gnafron cười gằn:

- Thêm một chuyện nghề nghiệp nữa cho ông, thưa ông Mario Belleto. Tại sao ông nỡ xô té người ca sĩ tên là Philippe Duval từng đoạt giải nhất vòng loại ở Marsseille cho anh ta bị què giò không thể dự thi vòng chung kết?

Guille bồi tiếp:

- Ông đã thuê một nhà báo dỏm phục thuốc mê trong ly bia của tôi ở quán “Buốt Giá”.

Bistèque vung nắm đấm:

- Ông đã cắt dây điện chiếc xe tải này?

Tidou nghiêm giọng:

- Ông đã phái một nhà sưu tập giả đến căn cứ chúng tôi đòi mua bức tượng với giá 200.000 franc. Tên lưu manh đeo bộ râu xồm, tóc hung đỏ đó là ai?

Mady im lặng cho các bạn hỏi cung đối thủ. Cô là người chép miệng cuối cùng:

- Nào, cuối cùng ông đã phạm sai lầm khi phá hoại cây guitar điện của chúng tôi. Ông muốn cây đàn bị nổ tung để làm trò hề trước Ban giám khảo và khán giả. Nhưng thật đáng tiếc, cái máy biến áp điện thổ tả của ông lại giúp chúng tôi bắn lên những đợt pháo bông và... hi hi hi, chúng tôi đã giành giải nhất với bức tượng cổ... quái.

Belleto chặn bàn tay ngang cổ. Gã rú lên “ặc, ặc” vài tiếng rồi đánh chính:

- Khôông, vụ cây đàn không phải do tôi... gây ra.

Mady cười khanh khách:

- Vậy là xong cuộc thẩm vấn, vụ cây đàn điện của Gnafron không phải ông gây ra chớ gì. Hi hi hi, nghĩa là các vụ khác thì ông đều nhúng tay trực tiếp

hoặc gián tiếp.

- Dừng... đừng vu khống tao...

Tidou đánh đòn tối hậu:

- Nhìn mảnh giấy nhãn nhúm này xem, Grossi. Số điện thoại của nhà ông trong nắp cây bút máy xịn mà thủ phạm đánh rơi tại hiện trường sau các vụ việc bắn thủ. Ông còn chối cãi không?

- O...

- Nói thiệt nghe, chủ nhân cây bút máy sang trọng này là tên nhà báo dỏm, tên sưu tập người Anh dỏm, tên phá hoại xe tải ấy. Ông chính là kẻ đồng lõa.

Tidou rồn rảng:

- Và cũng nói thiệt luôn nghe, tụi này sẽ áp giải ông đến Sở cảnh sát Lyon chứ không phải đến khu Chữ Thập Hung để lấy bức tượng đầu.

- Mà... mà...

- Dừng mà tao với chúng tôi, thưa ông ca sĩ người lớn. Chúng tôi có đủ bằng cứ để truy tố ông. Ông cứ nghe đoạn băng cassette trong máy ghi âm thì biết.

Thủ lãnh Lục thám tử lẳng lẳng mở túi xách trong sự bảo vệ của hung thần Kafi. Còn phải hỏi, mặt mày Belleto lúc này hệt như gà bị cắt tiết.

Tám

Báu vật bị mất cắp

Băng ghi âm khởi sự chạy lúc Tidou ấn nút; “phát”.

Giọng ngọt ngào của Belleto vang lên.

- “Ông đó hả ông trùm, tôi đang mệt mỏi...”

- “Ai cho phép ông mệt mỏi hả ông Grossi. Ông phải ngoan ngoãn và phục tùng bất cứ giờ nào tôi gọi đến, hiểu chưa. Ông đã thất bại trong việc giành lấy bức tượng trước lũ nhái bén chưa hề bước chân lên sân khấu. Đồ ca sĩ hạng bét”.

- “Tôi không thích bị chửi rửa, thưa ông trùm. Tôi đã có thời cơ chuộc tội khi đang kèm chân một thằng nhóc trong đám nhóc Rock-en-Stock ở đây”.

- “Là lá la, thằng nào? Làm sao ông có cơ hội ngon lành vậy?”

- “Tự nhiên cái thằng tên Tidou đâm sầm đến nhà tôi nộp mạng, nó chán cái bức tượng đất nhảm nhí nên đòi đổi ngân phiếu”

- “Vô lý. Chính hôm qua tôi đã đóng giả vai nhà sưu tập cổ vật người Anh đến tận sào huyệt của chúng đề nghị mua bức tượng với giá 200.000 franc mà chúng vẫn lắc đầu”

- “Lạ nhỉ?”

- “Ồ, ông bạn phải cẩn thận về thằng nhãi. Ông phải hiểu giá bức tượng không dưới một triệu franc...”

- “Thành thực xin lỗi ông trùm vụ này nghe, bức tượng một tỉ franc tôi cũng cóc cần. Tôi không cần tiền, tôi cần tự do”

- “Câm cái mồm mày lại. Mày sẽ được ngắm củ cải dưới đất nếu cứ tiếp tục huyền thiên kiểu đó. Bức tượng là báu vật của tụi tao, không có nó thì mày sẽ bị trừng phạt thê thảm”.

- “Nhưng...”

- “Không nhưng nhị gì cả. Ông bạn phải khai thác thẳng nhãi và có tốn kém thế nào cũng phải giành lại bức tượng. Đây là lệnh của tổ chức chứ không chỉ cá nhân tao, rõ chưa.”

Phần sau của băng ghi âm là những lời đối thoại mà Tidou đã từng nghe. Hắn tắt máy đúng lúc xe tải tiến vô ngoại ô thành phố.

Grossi tự Mario Belleto gục đầu xuống. Dù sao sự kháng cự để “tìm tự do” của gã cũng để lại trong đám trẻ một chút cảm tình. Rõ ràng gã rất muốn thoát khỏi móng vuốt của kẻ mà gã phải gọi là “ông trùm”.

Mady nhẹ nhàng:

- Tôi hiểu ông có rất nhiều điều cần tâm sự. Tại sao ông không nói thẳng với chúng tôi, những người từng mê giọng ca của ông...

- Vâng, tôi sẽ kể. Kể một cách tàn nhẫn...

Nữ Tiên Tri nháy mắt với Tidou. Ngay lập tức, hắn ấn nút “Thu” của máy ghi âm:

Giọng người đàn ông nghe, muốn khóc:

- Tôi là một con chim hót ở trong lồng, tùy các bạn hiểu sao thì hiểu. Từ 25 tuổi trở về trước tôi sống ở Milan bên Ý. Nghề của tôi là bồi bàn kiêm ca sĩ hát ở một quán bar tầm phào. Đùng một cái trong một đêm tôi hội ngộ một

ông lớn hâm mộ liếng hát tôi. Ông ta chìa cho tôi tấm danh thiếp và phán “Anh bạn có tài nhưng nghèo mạt rệp, nếu muốn phát thành tỉ phú, tôi mai hãy ghé quán Poulbot”. Tỉ phú ư? Đó là giấc mộng muôn đời của tôi, ngay hôm sau tôi ghé quán Poulbot và tái ngộ ông lớn cùng quê ở Milan. Ngay tức khắc, ông xoay hộ chiếu cho tôi sang đất Pháp...

Ca sĩ Mario Belleto nuốt nước bọt ừng ực vì khô rát cổ họng. Anh ta tiếp tục:

- Sang Pháp, sau khi ổn định về chỗ ở cho tôi tại ngõ hẻm Con Nhèn Nhện, ông lớn liền đề cập đến một cuộc thi tuyển lựa giọng ca hay trên đài truyền hình. Ông ta đãi ngộ tôi đủ thứ với yêu cầu là tôi phải đứng đầu vòng loại ở Paris, và tôi đã thành công. Tôi thành công đến mức đạo diễn truyền hình Jacques Pecheur luôn đem tôi theo trong những cuộc lưu diễn. Nhưng đâu đã hết, ông lớn còn bắt tôi phải giành giải thưởng lớn ở Nhà hát Fourvière chỉ vì trong giải thưởng đó có bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỀM. Đến lúc đó thì tôi đã thoáng nghĩ ngờ, tôi tò mò hỏi thăm về bức tượng thì ông ta chỉ cười trừ: “đó là vũ khí bí mật”. Trời đất, nếu bức tượng là vũ khí bí mật thì tại sao Jacques Pecheur lại mua nó dễ dàng để làm phần thưởng trao giải. Thú thật là tôi không thể hiểu nổi, tôi chỉ biết mình bằng mọi giá phải chiến thắng ở Fourvière. Còn chuyện loại bỏ các đối thủ kèn cựa là phận sự của tổ chức ông ta. Như các bạn đã rõ, cuối cùng thì ông lớn đã khử được ca sĩ Philippe Duval, mua đứt đôi vợ chồng song ca, phá hoại xe tải chở các bạn. Ôi, tôi đã ngập quá sâu vào vũng lầy...

Guille trầm ngâm:

- Ông không một lần nào hỏi han “ông trùm Milan” về bức tượng nữa sao?

- Không, tôi có thể mất tích nếu vi phạm luật... im lặng.

Chiếc xe tải vẫn phăm phăm lao về hướng Sở cảnh sát Lyon nhưng Tidou vỗ vai anh Henri:

- Dừng xe lại bác tài.

- Sao vậy Tidou?

- Ông anh Mario Belleto đây chỉ là một nạn nhân ngoài ý muốn. Một con chim hót trong lồng. Chúng ta sẽ trả tự do cho ông ấy.

Chiếc xe nhanh chóng tập vào lề. Tidou quay sang Belleto:

- Ông có thể xuống xe ở đây, ông Grossi ạ. Ông sẽ đón taxi mất 10 phút đến ga Part Dieu và từ ga đi tàu điện tuyến Clermont dễ dàng. Chúc ông một buổi tối may mắn.

Belleto tiu ngửi xuống xe. Hai cự thủ trên sân khấu nhìn nhau cười thân thiện dù có phần gượng gạo. Lần đầu tiên, đám trẻ nghe Belleto mở miệng.

- Chúc nhóm các bạn tiếp tục thành công với vở “Tin Tin và Milou”.

Bây giờ Lục thám tử mới hoảng hốt thực sự. Tidou lẩm bẩm:

- Mình không ngờ bức tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM lại chứa cái gọi là “vũ khí bí mật” của bọn Mafia đất Milan. Tội mình đã lỡ đưa nó cho ông chủ khảo cổ học để giám định.

Henri chơi với:

- Vậy tôi chạy xe đến đó đem về chứ?

- Đúng. Anh phóng thật nhanh tới số 25 phố Ngói Đỏ càng sớm càng tốt.

Bistèque thất sắc:

- Lỡ ông chú của mày táy máy đập nó ra rồi, thì sao?

Mady lắc đầu:

- Đừng bi quan chớ Đầu Bép. Một chuyên gia đồ cổ đứng đấy không bao giờ hành động như vậy.

- Ôi, không hiểu nó là pho tượng giả cổ hay là cổ thật nữa.

Mười lăm phút sau, xe tải đến phố Ngói Đỏ. Chúng bàng hoàng bởi cảnh sát nhung nhúc trước cửa tiệm đồ cổ của ông chú bà con Tidou. Khi dám nhóc lục tục xuống xe thì ông chú nhào ngay đến thằng cháu họ:

- Tidou ơi, có biến rồi.

- Sao hả chú?

- Bọn trộm xâm nhập cửa hàng lúc chú đến nhà một người bạn ở vùng quê. Bức tượng cháu gửi bị... mất tiêu rồi.

- Trời ơi!

- Bọn trộm chỉ lấy mỗi một pho tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM.

Một giờ sau, Lục thám tử họp mặt tại căn cứ trong lúc Henri về hãng trả xe cho ông chủ. Mặt Tidou sa sầm:

- Ai cả gan lấy bức tượng chứ?

Mady trả lời thẳng thừng.

- Một băng đối địch với băng Trùm Milan. Chắc chắn như thế, bởi ông lớn của Belleto đang vững tin vào cuộc mua bán của anh ta.

Guille rẽ ngôi mái tóc đỏ:

- Có điều là băng đối địch kia có nội tuyến trong đám tội phạm. Chỉ có thể chúng mới biết “vũ khí bí mật” trong ruột pho tượng.

Bistèque tức tối:

- Tội mình bị theo dõi mà không hề hay. Bọn trộm đã bám sát mình ngay từ khi gửi giám định bức tượng ở cửa tiệm đồ cổ. '

Tondu giậm chân thỉnh thoảng xuống sàn hầm:

- Tại sao chúng ta không điều tra từ Jacques Pecheur chứ? Chính ông đạo diễn ấy là chủ nhân bức tượng trao giải, chúng ta cần phải biết ông ấy mua nó trong trường hợp nào và có liên can đến bọn tội phạm không?

Ý kiến sáng suốt của Giác Đấu được cả đám bỏ phiếu kín. Sáu phiếu tán thành trong tiếng sủa hậm hực của Kafi.

Thứ hai hôm sau, lũ nhóc nhỏ neo đến đài truyền hình Lyon cấp tốc. Coi, chúng không gặp đạo diễn Jacques Pecheur như cái hẹn trong điện thoại mà chỉ thấy viên trợ lý cầu kính của ông ta bước ra:

- Chào ban nhạc Rock-en-Stock. Sếp tôi đi vắng, nhưng ông ấy đã đáp ứng nhu cầu tìm hiểu về nguồn gốc pho tượng giải thưởng bằng tờ danh thiếp này. Sếp còn dặn, nếu quý vị khám phá được bí ẩn gì hãy phân cho sếp biết.

Tidou nhanh nhẹn đỡ lấy tờ danh thiếp. Hắn đọc lớn:

- “PIERRE LE PAPE, Nhà khảo cổ học, mua và bán tất cả các cổ vật mọi thời đại, mọi nguồn gốc. Nhà số 27 phố Héro Lánh 75006 Paris. Điện thoại: 42220412”.

Đám trẻ ra khỏi văn phòng đài truyền hình. Tidou lừng khừng:

- Chỉ tấm danh thiếp này đủ nói lên tất cả. Nghĩa là Jacques Pecheur đã mua bức tượng của nhà khảo cổ Pierre le Pape và ông ta không muốn dính dáng gì đến cuộc điều tra rắc rối của chúng ta.

Mady gật gù:

- Jacques Pecheur chỉ vô tình mua bức tượng đúng như Belleto đã đánh giá, ông ta không ngờ bức tượng có ma lực với bọn tội phạm đến thế.

Tondu xụ mặt:

- Có thật ông đạo diễn không liên can chẳng?

- Thật như đinh đóng cột, Giác Đầu ạ. Ông ta đã cung cấp địa chỉ của kẻ bán bức tượng cho chúng ta, nếu là tòng phạm thì Jacques Pecheur đại gì “lạy ông, con ở bụi này”.

Đạo diễn Pecheur bị gạt phăng khỏi danh sách nghi ngờ. Kể từ lúc này, đám trẻ chỉ còn biết nhắm hướng Paris trực chỉ.

Chín

Nhà khảo cổ học

Ở bến xe điện Odéon, thần khuyến Kafi là thám tử đầu tiên nhảy khỏi xe. Quái cầu lè lưỡi kinh hãi bởi tốc độ thủ đô nước Pháp quá chóng mặt, xe cô cứ lưu thông nườm nượp như thế làm sao băng qua đường.

Tuy nhiên con chó cũng được an ủi, cửa tiệm đồ cổ của Pierre le Pape nằm trên một con phố hẻo lánh thực sự, hẻo lánh đúng như bảng tên đường của nó. Số 27 hiện ra mồn một trước mắt sáu người bạn đồng hành.

Mady rừ rì:

- Gần 7 giờ rồi, tụi mình không được để phí giây phút nào nữa. Các bạn đợi mình ở góc phố nghe.

Cô bé rượt thời gian bằng cách nhanh chóng giật mạnh chiếc chuông nhỏ lơ lửng trên đầu. Còn từ bên trong tiệm đồ cổ, một người đàn ông có thể làm cho con nít khóc thét lúc ban đêm lừ đừ bước ra. Tương tá ông ta vừa lực lưỡng vừa ma mị, có một cái gì huyền bí rờn rợn khi ông ta cất bước, nhất là đôi mắt. Đôi mắt mê hồn của ông ta nhìn chòng chọc vào Mady mà cô cứ ngỡ là cái nhìn của thế giới nào. Cô bé rùng mình.

- Chào ông!

- Miễn chào hỏi, muốn gì?

- Dạ, cháu muốn hỏi thăm... - Mady lí nhí.

- Không hỏi han gì cả. Đã đến giờ đóng cửa, hiểu chưa?

Mady bình tĩnh hơn:

- Tôi nghe bạn bè đồn rằng tiệm của ông lưu trữ nhiều bức tượng ở rừng rậm Trung Mỹ...

- Hê hê hê, tượng các thổ dân da đỏ hả, có đấy. Nhưng cô bé là cái cóc khô gì mà bắt ta phải trả lời.

Người chủ tiệm đồ cổ cười ghê rợn rồi lạnh lùng lui thẳng khỏi tiệm sau khi đóng sập cửa. Cánh cửa đóng rầm hết một cú bập tai vô mặt Mady.

Cô bé lằm bằm:

- Không xứng đáng là nhà khảo cổ học Pierre le Pape chút nào.

Mady quàng trở lại góc phố. Trời ả, các chiến hữu của cô đã biến đâu mất. Trong lúc cô hoảng hồn tìm kiếm đáo dác thì Đầu Bếp Bistèque từ một con hẻm đối diện lù lù hiện ra. Nó chụm tay gào khê.

- Đi theo tôi, Nữ Tiên Tri.

Hai đứa trẻ sánh vai nhau rúc vào hẻm. Đầu Bếp kể lể:

- Lúc bạn thám thính tiệm đồ cổ thì con Kafi sửa inh ỏi. Quái cầu đánh hơi được mùi lạ và bắt tội mình phải hành quân gấp.

- Mùi gì?

- Đi bọc hậu lối này đã. Đến rồi, bạn bè tội mình kìa. Cả lũ đang xúm xít gần chiếc Volvo màu hạt đỏ đậu cuối ngõ cụt vắng hoe. Hừ, hình như có cả con Kafi.

Giọng Tidou ngọt lịm:

- Lại đây Mady, con sói đã phát hiện bí mật nào ấy trong cốp xe Volvo này đó.

Đúng vậy, Kafi cào hai chân trước lên ba-đờ-xốc sau chiếc xé hộp và hình mũi liên tục về ổ khóa cốp xe. Đuôi của nó quay tít.

- Hực, hực...

Guille huýt sáo:

- Có tiếng chân người. Các bạn rúc vào sau hàng thùng rác cao ngê, lên.

Đám nhóc và Kafi lập tức ẩn thân. Coi, từ xa một bóng đàn ông hùng hổ bước tới, lúc gã lại gần Mady mới choáng váng. Cô há hốc mồm bởi gã chính là nhà khảo cổ có cặp mắt vô hồn.

Gã chửi thề vài tiếng và ngồi vào tay lái chiếc Volvo. Khi chiếc xe rề rề lăn bánh, Tidou truyền lệnh khẩn.

- Chúng ta trở lại phố Hẻo lánh!

Tới đường cái, hấn thì thầm:

- Thoát rồi. Con hẻm cụt quá chật nên gã còn bận quay đầu xe. Tụi mình sẽ bám sát chiếc xé hộp đáng ngờ kia bằng cách vẫy taxi.

Hấn nghiêm nét mặt:

- Riêng mày, Gnafron. Mày làm ơn ghi số điện thoại trạm tự động gần đây giùm tao. Chúng ta sẽ cần nó đấy.

Đám nhóc ú ớ trước các mệnh lệnh liên tù tì. Tuy nhiên, Thủ lĩnh của chúng vẫn chưa chịu chấm dứt. Khi chiếc xe taxi chạy đến mở cửa đón đám trẻ, Tidou khoát tay:

- Mọi người ở đây trực điện thoại tự động chờ mình gọi phôn về. Số phôn Hề Xiếc vừa ghi nằm trong óc tôi đây. Nào, bây giờ mày lên taxi với tao,

Giác Đầu.

Tondu chung hứng:

- Tao hả?

- Ồ, chỉ mình mày. Chiếc Volvo sắp ào ra kia, mau lên.

Hai thằng thám tử nhảy tót lên taxi trước cái nhìn bịn rịn của Kafi quái cầu.
Con sói rên ư ử.

Giọng Tidou dứt khoát:

- Bác tài ơi, bám kín đèo theo chiếc Volvo màu hạt dẻ nhé.

Hai chiếc ô tô lao chậm chạp trong con suối xe cộ đông nghẹt ở Paris. Người tài xế lái taxi thật bản lĩnh, bằng tay nghề dày dặn kinh nghiệm, anh đã vượt 25 cây số đường kể từ thủ đô ra ngoại ô mà không bị mất hút con mồi. Sau khi len lỏi khỏi con suối xe cộ, khung cảnh trước mặt Tondu và Tidou trở nên thoáng đãng hơn. Hai chiếc xe đều vượt qua cầu bắc ngang sông Seine rồi chạy dọc một khu rừng cấm. Tại ngã tư giao lộ vắng vẻ, chiếc Volvo bất ngờ rẽ trái và dừng lại ở một ngôi làng mang tên Saint Pierre du Perray qua tấm bảng chỉ đường.

Tidou hét lớn:

- Dừng ngay bác tài ơi.

- Sao?

- Bác tài cho xuống đây được rồi.

Hai hiệp sĩ móc hết tiền túi giao cho người lái taxi và ba chân bốn cẳng chạy về hướng con đường mòn tìm tới nơi chiếc Volvo đang đậu. Chúng

luồn lách qua một khe hở vừa một người chui lọt đến nỗi Tondu suýt rớt chiếc mũ bêrê.

Tidou thốt lên:

- Căng mắt mà ngó kìa Giác Đầu.

Tondu giữ chặt chiếc bêrê dính đầu và căng mắt chiếu cái nhìn xuyên thủng bóng đêm dày đặc. Coi, chiếc Volvo đang nhích từ từ, cuối cùng mới chịu tắt máy phía sau một ngôi nhà vườn khả nghi.

Hai thằng rón rén dần lên. Chúng mau mắn chọn chỗ núp trong cái chòi nhỏ gần ngôi nhà vườn. Từ nơi ẩn mình kín đáo này, hai đứa tha hồ quan sát người đàn ông hộ pháp tông cửa xe bước xuống.

- Gã mở cốp xe, chỗ con Kafi phát hiện mùi lạ... Tidou rù rì, trái tim hẫ hẫ thót lại.

Hai đứa đều kinh hoàng khi thấy nhà khảo cổ học luồn hết hai tay vào trong cốp xe và kéo mạnh ra sau.

- Ghê quá, một cái đầu người Thủ lãnh ời!

- Suyt, thấy rồi. Dưới đầu người là một tấm thân dài thượt nằm bất động...

- Mềm như bún.

- Có khi đã chết không chừng, dám gã giết người rồi phi tang xác đây.

- Mà nghĩ gì về “khứu giác” của Kafi hả Tidou?

- Còn nghĩ gì nữa. Xác chết trong cốp xe chỉ có thể là “người quen” của chúng ta, tối thiểu Kafi đã tiếp xúc một lần nên mới... bén mùi như vậy.

- Trời hỡi, gã khảo cổ gian ác đó lòi xềnh xệch cái xác vô căn nhà vườn.

Hai thám tử im lặng khoảng chục giây. Gã đàn ông nguy hiểm đã biến mất, giọng Tondou nghiền nghiền.

- Có nên phen cho cảnh sát bây giờ không?

- Khu vực hoang vu này chưa chắc có trạm điện thoại công cộng. Vả lại tụi mình chưa nghiên cứu căn nhà, có khi trong đó có một tầng hầm giấu xác chết.

Hai thằng bắn tín hiệu cho nhau chớp nhoáng. Chúng kiên quyết thám sát căn nhà, từ ngoài ô cửa he hé, hai đứa đều phát giác một thứ ánh sáng nhờ nhờ của đèn pin kèm theo những tiếng thò phì phò. Rõ ràng nhà khảo cổ kỳ dị kia đang cố thu xếp xác chết nằm yên vị trong một xó xỉnh nào đấy.

Tiếng phì phò tắt ngấm, chỉ còn tiếng chân di chuyển mỗi lúc một xa dần.

- Gã gô rồi Thủ Lãnh, tụi mình “nhập nha” xem sao.

- Chơi thì chơi.

Hai thằng phi qua cửa cái vào trong, chúng chạm trán ngay cửa hầm lộ lộ. Tidou há hốc miệng trước thi thể bất động.

- Chúa ơi, ca sĩ Mario Belleto tự Grossi.

- Ông ta tử rồi.

- Chưa đâu, đợi tao bắt mạch đã. Ồ, ông ấy vẫn còn sống dù mạch rất yếu.

- Khốn nạn quá, chúng đã trói nghiền ông ta vào những thanh sắt của cái giường.

- Có lẽ đây là đòn dàn mặt cho luật im lặng. Chúng nghi Belleto đã phản bội tổ chức.

- Mình phải làm gì hả Thủ Lãnh?

- Kiểm một xô nước gội vô đầu ông ta. Mà ở đây đợi tao.

Tidou mò xuống nhà sau lục đục một hồi rồi xách lên xô nước đầy ắp. Hắn gội xô nước xuống cửa tầng hầm:

- Mà yên rồi, Thủ Lãnh. Nhà khảo cổ học sẽ quay lại đó.

- Kệ gã. Vấn đề bây giờ là phải hồi tỉnh Belleto.

Phải mất một lúc lâu, Belleto mới mở nổi mắt ra. Ông ta cố gắng cựa quậy nhưng tứ chi đã bị trói chặt.

- Ôi, tôi bị làm sao thế này?

Tidou nhếch môi:

- Nói nhỏ ông ca sĩ. Ông đã bị một gã hộ pháp mệnh danh là nhà khảo cổ Pierre le Pape thanh toán đấy.

Nước mắt Belleto ứa ứa ra:

- Hic hic, tôi đã lên vào cửa hàng đồ cổ phố Ngói Đỏ ở Lyon ăn trộm pho tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM dâng cho chúng mà chúng cũng vẫn không tha thứ...

- Sao?

- Hôm qua lúc chia tay các cậu, tôi không về Clermont mà đón xe tới phố Ngói Đỏ. Tôi đã biết quan hệ của nhóm các cậu với nhà khảo cổ nổi tiếng đất Lyon này và đoán rằng các cậu sẽ gửi pho tượng cho ông chú họ giám định. Sự suy đoán quả không sai, ông chủ tiệm đồ cổ đi vắng và tôi ẵm pho tượng bay thẳng về Paris nộp cho tiệm đồ cổ của tên Pierre le Pape cấp tốc. Hic hic, các bạn biết y đã trả ơn tôi như thế nào không, y mắng tôi như

mắng chó và trong khi tôi lúng túng thì một miếng bông băng tẩm thuốc mê Clofromé đã ập vào mặt tôi. Từ đó tôi coi như chết lâm sàng, hic hic...

Tondu cau mặt lại. Cái nhìn của nó tóe lửa:

- Đáng kiếp. Tôi tưởng ông đã hoàn lương, ai ngờ còn phục vụ cho bọn tội phạm.

- Lạy Chúa, trước sau gì chúng cũng sẽ giết tôi.

Tidou trấn an:

- Không dễ dàng có chuyện đó đâu. Chỉ mong rằng sau tai nạn nhất sinh thập tử này, ông sẽ hối hận để làm một ca sĩ lương thiện.

- Tôi xin thề, hic hic...

- Suyt, có tiếng động cơ xe hơi.

Hai thằng dựng tai như sói Kafi. Coi, từ xa xa, chúng nghe tiếng máy rền rĩ và sau đó là tiếng bánh xe lăn trên đám sỏi rào rào.

Mười

Sự thật kinh hoàng

Nhị vị thám tử nhanh như cắt phi thân khỏi căn nhà vườn bí ẩn và rúc vào cái chòi lảng giềng; Chúng sững sốt trước một chiếc Mercedes cổ điển choán hết mặt trước lối đi. Khi hai người đàn ông lạ hoắc từ trên xe nhảy ra thì... nhà khảo cổ học Pierre le Pape cũng từ bóng tối đằng sau chiếc Volvo tiến lại.

Ba tên anh chị gộc chạm mặt trên bậc thềm. Một trong hai vị khách gầm gừ:

- Thăng chó đẻ đâu rồi?

Pape cười hềnh hếch:

- Dưới hầm. Tao đã trói nó như trói một con lợn sắp bị cắt cổ.

- Mà chùi lăm, Pierre.

- Khỏi cần khen, tao rất ghét đứa nào phản phé.

Vị khách vừa phát ngôn nhìn vị khách còn lại cười ha hả:

- Thăng Pierre cho phụ trách chi nhánh tổ chức ở Paris được đấy. Hê hê hê, mà thấy sao hả Giovani?

- Còn phải hỏi, về sào huyết tụi mình bàn bạc cụ thể về pho tượng NỤ CƯỜI BÍ HIỂM đi.

- Khoan đã, tao muốn véo lỗ mũi thằng ca sĩ phản thùng một cái.

Hai tên khách trao đổi vài câu bằng tiếng Ý rồi cùng Pape bước vào nhà. Ngay lập tức, cánh cửa sập lại trước cái nhìn thảm nảo của Tondu và Tidou thủ lĩnh.

Thằng Giác Đấu nhún vai:

- Bọn tôi phạm đó đúng là Mafia quốc tế buôn đồ cổ. Mà tính sao hả Tidou?

Tidou búng tay cái chách:

- Chúng sẽ về sào huyết tên Giovanni gì đó sau khi “véo mũi” Mario Belleto. Chính vì thế tụi mình sẽ tháp tùng chúng.

- Ờ, tháp tùng bằng cách nào?

- Dễ ợt....

Tidou rời khỏi chỗ núp bay vút đến chiếc Mercedes đậu gần bãi cỏ. Ê, hấn liều mạng mở cốp xe và trườn vô ngon ơ.

- Mà còn đợi gì nữa Tondu?

- Ừ nhỉ, tao còn đợi cái quái gì cơ chứ.

Hai thằng co giò bó gói đủ kiểu nằm lọt như hai con rùa thu đầu trong cốp xe Mercedes. Tidou khôì hài:

- Hình như nắp cốp sẽ không đóng được bởi chiếc mũ bêrê.

- Ha ha, thế thì tao lọt nón ra.

Trong tích tắc, cốp xe đóng lại đen ngòm. Tondu thì thào:

- Tao nghi đóng được nhưng mở ra hông được.

- Hả?

Tidou bật mạnh nắp cốp trặc nghiệm nào dè thấy hai thằng người Ý cốt đột kẹp dính Belleto từ trong nhà vườn xộc ra. Nhanh như điện, hắn kéo sụp nắp cốp xe trở lại.

- Mày thấy không, Giác Dấu. Ông Grossi kiêm ca sĩ Belleto bị đòn nhừ tử.

- Tôi nghiệp ông ấy, hy vọng ông ta sẽ không khai tội mình.

Tiếng giày nặng trĩu trên sỏi của đám anh chị quốc tế mỗi lúc một gần. Tidou nghe một giọng Ý lơ lơ:

- Cho nó ngồi giữa hai đứa mình hả?

- Chí lý, Caruso ạ. Tội mình sẽ nhéo bầm hai lỗ tai nó.

- Vặn nhạc lên rồi cho xe chạy Pape?

- Hừm, dân Ý tội bay đĩa nào cũng mê nhạc. Hèn chi tội mày xài thằng Belleto cũng phải.

- Nhạc điệu của tử thần cơ mà, hê hê hê...

Tiếng động cơ xe rền lên nhỏ xíu vì tiếng nhạc lấn át. Ngay khi chiếc Mercedes biến khỏi ngôi nhà vườn, Tidou nhanh tay đẩy nhẹ cốp. Hắn và Tondu vừa tha hồ hít dưỡng khí trời đất vừa gật gù nghe giọng ca mê hồn của đại ca sĩ Traviata trong băng.

Hai thằng chỉ mộng du vài phút chứ sao. Thời gian còn lại chúng tập trung ghi nhận vô số tay những địa danh mà lộ trình chiếc xe bọn tội phạm đang là lướt. Kia kìa, làng Nationale 191 đã hiện ra trước mặt.

Tidou thều thào:

- Chắc sắp tới sào huyết chúng rồi.

Xe vừa dừng lại ở một khúc quanh tối om là hai thám tử phi thân khỏi nắp cốp. Chúng lộn nhào xuống một cái rãnh khô queo và thò đầu lên mô đất quan sát. Coi, chiếc Mercedes lại nhích bánh đến một chiếc cổng sắt của một dinh thự đồ sộ.

Tondu Giác Đấu cắn môi:

- Có lẽ đó là hang ổ bọn tội phạm. Mà thấy đủ chưa, Thủ lãnh.
- Đủ. Bây giờ tụi mình mò ra trung tâm ngôi làng tìm một trạm điện thoại tự động chứ sao.

Phước ba dờ cho nhị vị thám tử mini, tại ngôi làng đìu hiu trong bóng đêm này vẫn còn một trạm điện thoại công cộng.

Tidou mau mắn bấm số phon:

- Alô, có phải trạm tự động trước cửa tiệm đồ cổ Pierre la Pape không ạ?
- Dừng vờ vịt nữa, Mady đây.
- Chào người đẹp. Tụi mình vừa hoàn tất một chuyến đi xa tuyệt vời. Bây giờ đến phiên các bạn.
- Sao?
- Bạn cần báo cho cảnh sát tức khắc: có một mẻ lưới tốt đẹp đang chờ đón họ. Họ mà đến chậm là ca sĩ thần tượng đi đòi nhà ma...
- Làm ơn nói rõ hơn coi Tidou?
- Không còn kịp đâu. Thế này nhé, hãy nghe các địa danh mà mình đã đi du lịch đây. Cảnh sát cứ việc theo đó mà chạy đến làng Nationale 191.
- Mình ghi hết rồi.

- Hẹn gặp lại.

- Ôi, mình nhớ bạn lắm, Tidou.

Khi xe cảnh sát đến thì chuông nhà thờ trong làng đã gõ 12 giờ đêm. Chưa bao giờ cảnh sát huy động lực lượng đông đảo như vậy trước một nhóm tội phạm không đáng kể. Họ đổ bộ với 10 người vũ trang đầy đủ trên hai xe tuần tiêu và một xe thùng bít bùng.

Dinh thự đồ sộ của lũ “anh chị quốc tế” bị bao vây trong vòng 10 phút dưới sự hướng dẫn của Thủ lĩnh Tidou và Giác Đấu Tondu. Những người bạn đồng hành còn lại của chúng ta đành cùng quái cầu Kafi ngồi chầu rìa ngoài công sát.

Một lát sau ông cảnh sát trưởng bước ra:

- Mời các hiệp sĩ trừ gian diệt bạo tí hon vào tham quan sào huyệt bọn tội phạm.

Lục thám tử hiên ngang nện gót vô một phòng khách lớn sang trọng cực kỳ. Chúng gần như trợn ngược mắt trước 5 gã đàn ông bị còng tay ngồi ru rú một góc phòng, bên cạnh đó là ca sĩ Mario Belleto mặt mày hớn hở dù thân thể bị bầm tím nhiều chỗ.

Nghệ sĩ Guille vỗ vai một nhân vật hung ác bị còng tay:

- Chào nhà báo dỏm Frantel, nhớ thằng em này chớ?

Năm chiến hữu của nó ngơ ngác. Guille mau mắn giải thích:

- Gã lưu manh đó đã đóng vai nhà báo hẹn mình ở Quảng trường Hoàng Đế có tượng vua Louis 14 và lôi mình vô quán cà phê Buốt Giá để phỏng vấn đấy.

Hề Xiếc giận dữ:

- Nện cho gã một đấm chó đọi gì nữa. Gã đã làm mày say bét nhè.

Bistèque ngăn cơn thịnh nộ của chiến hữu lại.

- Ở đây có cảnh sát chó nên vọng động. Hừm, té ra gã Frantel này cũng là nhà sưu tập người Anh Parker. Gã chắc là sếp sòng hăng tội phạm đây.

Tondu hát hàm:

- Chào điệp viên muôn mặt, dù sao chúng tôi cũng nể tài nghệ hóa trang thần sầu hơn cả một kịch sĩ của ông.

Giác Đấu ngừng găm gù bởi ông cảnh sát trưởng đã tiến về đám nhóc. Giọng ông khàn hẳn:

- Vụ này lớn hơn chúng ta tưởng nhiều, các hiệp sĩ ạ.

- Sao hỏi bác cảnh sát trưởng?

- Vì nó có liên quan không những tôi mà cả ông cảnh sát trưởng Labugne ở Lyon.

Mady ngỡ ngàng:

- Labugne là “người quen” của tụi cháu, bác kể cho tụi cháu nghe đi.

- Ủ, tôi cũng nghe Labugne nói về các chiến công của Sáu Người Bạn Đồng Hành, nhưng hôm nay mới thấy tận mắt. Các cháu hiểu không, các cháu vừa góp công khám phá một ổ gián điệp vô cùng lợi hại.

- Trời đất, cháu cứ ngỡ chúng là dân anh chị Mafia Ý?

- Không. Năm thằng đang bị còng tay kia đều là gián điệp quốc tế tầm cỡ. Chúng dám cả gan chụp tài liệu quốc phòng nước ta trong một cuộn vi phim. Cuộn vi phim ấy được giấu trong ruột một pho tượng có tên là NỤ CƯỜI BÍ HIỂM.

Tidou gật gù:

- Té ra là thế. Thảo nào pho tượng được chúng đánh giá cả triệu franc.

Ông cảnh sát trưởng thì thầm:

- Chúng vừa chôm được pho tượng ở nhà một chuyên gia đồ cổ đấy.

Tidou giả vờ ngờ ngẩn, trời ạ, chuyên gia đồ cổ chính là chú họ hắn chứ còn ai. Hắn giấu biệt luôn tên trộm thó bức tượng là Mario Belleto, dù sao cũng nên tạo cho anh ta cơ hội để làm người lương thiện.

Hắn chỉ nói nhỏ:

- Đồ bác biết ai là chủ nhân hiện thời của pho tượng cổ?

- Ai vậy cháu?

Tidou tùm tùm kể lại đầu đuôi câu chuyện ban nhạc Rock-en-Stock của nhóm Lục thám tử đã khổ sở để đoạt giải thưởng cuộc thi ca nhạc đài truyền hình và thông thả kết luận:

- Bây giờ bác có trả pho tượng, tụi cháu cũng không nhận đâu.

Cảnh sát trưởng cười ha hả:

- Bản thân chúng tôi cũng không dám nhận pho tượng nữa là các cháu. Các hiệp sĩ biết không, đồ ai mà giải mã nổi cuộn vi phim đầy công thức toán học. Ha ha, lũ gián điệp này cũng đầu hàng trước những sơ đồ bí hiểm do chúng ăn cắp. Chúng tôi chỉ biết rằng chúng định bán cuộn phim chứa tài liệu quốc phòng cho những quốc gia thù địch với nước Pháp.

Tidou ngần ngừ:

- Bác có biết vì sao pho tượng lại trở thành giải thưởng lớn của đài truyền hình chẳng?

- Hà hà, ông cảnh sát trưởng Labugne ở Lyon sẽ trả lời câu hỏi ấy thay tôi.

Bức điện khẩn của “người quen” Labugne đã trả lời thắc mắc của đám trẻ như sau: Bọn gián điệp sau khi ăn cắp được cuộn vi phim đã lập tức giấu trong pho tượng nữ thần da đỏ có nụ cười bí hiểm mà tên đồng bọn làm nghề khảo cổ của chúng là Pierre la Pape đã mua được ở nước ngoài. Xui xẻo cho chúng là lúc đó có đơn đặt hàng mua pho tượng của đạo diễn Jacques Pecheur. Để chữa cháy, Pape đã dùng tay nghề điêu khắc của gã chế tạo ra nhiều pho tượng y hệt, gã định tung hỏa mù để đề phòng khi cảnh sát phát hiện tung tích cũng không biết pho tượng nào mà lần, để chắc ăn hơn Pape còn bẻ nát dải tai bên phải của pho tượng cổ chứa cuộn vi phim làm dấu nhận diện cho đồng bọn đến lấy hàng. Đáng tiếc là thiên bất dung gian, đồng bọn chưa kịp lấy hàng thì đạo diễn Jacques Pecheur đã lấy trước. Trong cơn say xỉn, Pierre la Pape đã vô tình đưa lầm pho tượng bị mất dải tai phải cho ông đạo diễn truyền hình mới nực cười. Thế là từ đó một chiến dịch săn pho tượng chứa cuộn vi phim đã diễn ra mà ca sĩ Mario Belleto biến thành nạn nhân bất đắc dĩ. Bọn gián điệp đã đầu tư tiền của vào anh chàng ca sĩ nghèo với hy vọng anh ta giật giải thưởng lớn một cách hợp pháp. Tuy nhiên chúng hoàn toàn thất vọng bởi pho tượng rơi vào tay nhóm nhạc trẻ Rock-en-Stock...

Bức điện đến kịp lúc 5 tên gián điệp bị áp giải lên xe buýt bùng. Ông cảnh sát trưởng nhìn Belleto lắc đầu.

- Đáng lẽ tôi phải bắt cả ông vì ông là kẻ tòng phạm, thừa ông ca sĩ.

Belleto run như thần lằn đứt đuôi, nhưng Tidou đã cứu anh ta. Hắn nói:

- Sai lầm duy nhất của ông ấy là ở chỗ quá tin vào bọn tội phạm. Bác hãy nghe cuộn băng ghi âm thu lại cuộc nói chuyện của Belleto với ông trùm. Cháu nghĩ rằng bác sẽ khoan hồng cho ông ta khi nghe hết cuộn băng.

Khuôn mặt Belleto tự nhiên tươi tỉnh hẳn ra. Anh ta xúc động dòm đám trẻ bằng cái nhìn biết ơn tha thiết.

Cảnh sát trưởng gật đầu:

- Nể lời các cháu, tôi tạm thời để cho anh được tự do, anh phải cảm ơn đám trẻ có lòng độ lượng đó, anh bạn ca hát ạ.

Đúng lúc đó, một sĩ quan phụ tá bước đến. Không hiểu anh rì rầm vào tai sếp chuyện gì mà Lục thám tử chỉ nghe cảnh sát trưởng tuyên bố:

- Mời các hiệp sĩ theo tôi, ở dưới tầng hầm dinh thự này có ma đấy.

Tại tầng hầm, lũ nhóc há hốc mồm trước một cảnh tượng hãi hùng. Coi, hàng chục pho tượng NỤ CUỖI BÍ HIỂM lẫn lóc dưới sàn trong tư thế sút tai gãy gọng. Chẳng pho tượng nào còn nguyên vẹn, tất cả đều bị đập bẻ toang thê thảm.

Gnafron bùm mặt:

- Đúng là lũ yêu quái bằng đất sét.

Tidou nhún vai:

- Bọn gián điệp trong cơn điên cuồng đã đập nát các “bức tượng bản sao” với hy vọng tìm thấy cuộn vi phim. Thật là công đã tràng, bởi pho tượng đựng tài liệu đã rơi vào tay đạo diễn Jacques Pecheur mới là xui xẻo.

Bistèqué tư lự:

- Có lẽ chúng ta cần báo cho ngài đạo diễn biết rằng ông ta suýt nữa toi bởi bức tượng đặt hàng của mình.

Hè Xiếc âm ức:

- Mất toi hơn trăm ngàn franc. Jacquès Pecher phải bồi thường cho Rock-en-Stock chứ?

Ông cảnh sát trưởng trở mặt:

- Tại sao lại phải bồi thường hả các cháu?

- Dạ, tại tụi cháu phải khổ công lao động nghệ thuật hàng tháng trời mới lượm giải nhất chứ sao.

- Ô, tôi hiểu rồi. Các vị đã chiếm được phần thưởng NỤ CƯỜI BÍ HIỀM.

Tondu tỉnh bơ:

- Bác phải biết trị giá bức tượng theo Ban giám khảo công bố là mười vạn đồng ấy.

Người cảnh sát lớn tuổi cười khoái trá:

- Ghê nhỉ. Cháu lặp lại tên ban nhạc cho bác nghe coi.

- Dạ Rock-en-Stock.

- Ha ha, mất pho tượng đất chỉ là đồ bỏ. Sao, các cháu có chịu quá giang xe cảnh sát về Lyon không nào?

Còn lâu lũ nhóc mới phản đối. Chúng đau khổ trèo lên xe nhưng Kafi nhất định sửa vang rần:

- Gấu, gấu...

Đám nhân viên áp tải tù chung hửng. Một người trẻ tuổi lên tiếng:

- Con sói nghe răng ón quá.

Mady cười khúc khích:

- Các anh đừng hiểu lầm, quái cầu Kafi định xin các anh cho ngồi chung xe
bít bùng ấy mà.

- Cái gì?

- Hì hì, Kafi muốn xức mông tên gián điệp chúa trùm để làm kỷ niệm
chuyến đi xa thành phố Lyon.

- Trời đất!

HẾT

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

